Bătălia de la Sekigahara (21 octombrie 1600)

Bătălia de la Sekigahara a avut loc într-un important punct strategic de la o intersecție aflată la poalele munților Sasao, Matsuo și Nangu, în apropierea sătucului Sekigahara. Reprezintă punctul culminant al campaniei duse de Tokugawa Ieyashu care a dus la completa înfrângere a "Armatei din vest", condusă de Ishida Mitsunari. Efectivele forțelor angajate erau aproximativ egale, de circa 80000 de oameni de fiecare parte.

Armata de vest ocupase poziții avantajoase, pe înălțimile Nangu și Matsuo, în schimb trupele lui Ieyashu erau oarecum expuse unui atac din flanc, mai ales din partea celor poziționați pe Muntele Matsuo. Dar, din fericire pentru Ieyashu, aceștia, sub conducerea lui Kobyakawa Hideaki, hotărâseră să treacă de partea lui. Bătălia a început sângeroasă într-o dimineață ploioasă, unitățile lui Tokugawa fiind până la prânz puternic angajate în luptă cu contingentele conduse de Otani Yoshitsugu, Ukita Hideye și Konishi Yukinaga. Atunci se produce trădarea lui Hideaki, fapt care întoarce soarta bătăliei în favoarea lui Tokugawa Ieyashu. Victoria acestuia a fost pecetluită și de imobilitatea contingentului condus de Kikkawa Tsunie, care a decis să nu lupte împotriva lui Ieyashu. Spre finalul zilei, armata de vest cedează, supraviețuitorii părăsind în fugă câmpul de luptă. 60000 de capete au fost luate. Otani Yoshitsugu și Shima Sakon au murit în urma rănilor primite, iar Konishi Yokinaga și Ishida Mitsunari au fost ulterior capturați și executați. De partea cealaltă, a clanului Tokugawa, a murit Ii Naomasa.

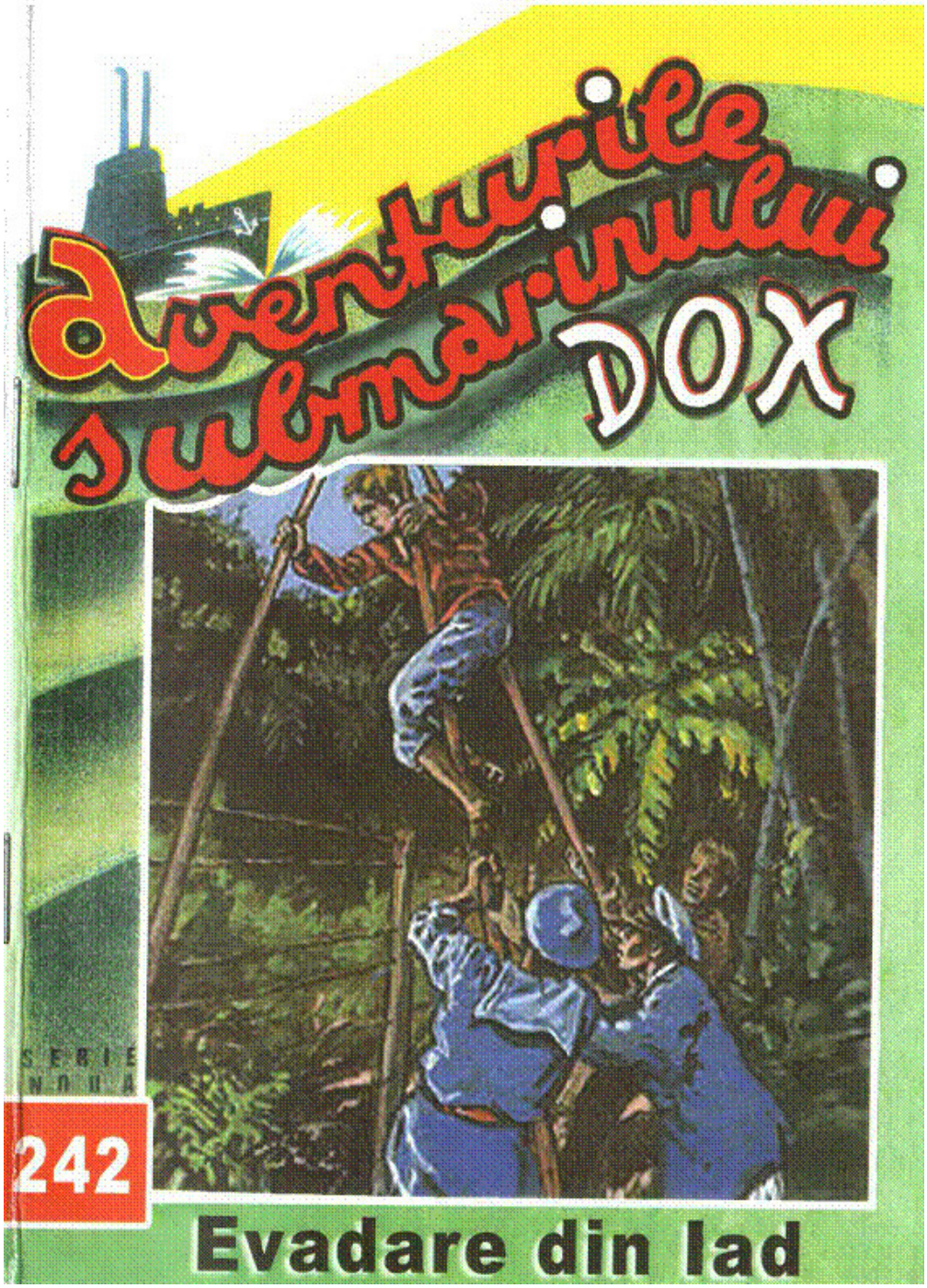
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
242
Evadare din lad

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 242

EVADARE DIN IAD

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PE INSULA DIAVOLULUI

CU O PRIVIRE GRAVĂ, doctorul Bertram, medic şi savant pe submarinul Dox al căpitanului Farrow privi înspre insula pe lângă care tocmai treceau şi spuse:

— Aceasta-i Cayenne aşa numită „Insulă a Diavolului" unde francezii îşi deportează cei mai periculoşi răufăcători ai lor.

— Şi poate că acolo viaţa chiar seamănă cu o tortură diavolească, spuse George, fiul căpitanului Farrow, care stătea chiar lângă doctor, în turnul vasului.

— Mai întâi din pricina climei ucigătoare de acolo şi tot i s-ar îndreptăţi numele insulei ăsteia, confirmă doctoral.

— Mă întreb dacă e permisă vizitarea insulei, reluă George, dornic de a o cunoaşte mai îndeaproape. Şi bineînţeles, vizitarea chiar şi a deţinuţilor, continuă el nestăvilit.

— Munca foarte grea în jungla insulei reclamă şi ea un tribut substanţial de vieţi omeneşti, se amestecă căpitanul în discuţie, continuând ideea doctorului Bertram.

— Prin urmare, Franţa trage foloase serioase de pe urma administrării acestei insule şi a prizonierilor săi, vru să ştie George.

— Păi, să ne gândim numai la recoltele de piper, dădu un răspuns imediat doctorul. Cine altul s-ar mai oferi să lucreze din propria iniţiativă la aşa ceva?

— Piperul cu marca Cayenne e renumit în întreaga lume, spuse Farrow. Şi poate că-i mai bine ca să nu se ştie de către oricine care foloseşte acest condiment de câtă mizerie şi suferinţă e legată exploatarea lui.

— Asta cam aşa-i, spuse iarăşi doctorul. Şi nu numai insula se bucură de o reputaţie proastă ci şi apele din jur. De n-ar fi decât speranţa şi dorul de libertate înecat în sânge cu prilejul încercărilor de evadare ale acestor prizonieri nenorociţi, sfâşiaţi de rechini, dintre care se remarcă cele mai fioroase hiene ale mărilor, rechinii tigru, care mişună literalmente în jurul insulei. Uite-i chiar acolo! Un regiment întreg!

Şi doctorul arătă cam la vreo două sute de metri de Dox-ul lor, o mulţime de dungi negre care se dovediră aripile dorsale ale spinărilor în formă de triunghi a acestor monştrii. Într-un continuu dute-vino.

Rechinii reprezintă coşmarul marinarilor şi pe bună dreptate, de vreme ce atâţia au plătit tributul lor de sânge

datorat acestor monştri. De aceea George cu elanul său tineresc şi spiritul său justiţiar de care era animat propuse pe loc:

— Ce-ar fi dacă ne-am tăia drum chiar într-acolo şi am mai împuşca câţiva dintre ei?

— N-avem voie să tragem cu arma aici. Prea suntem aproape de Cayenne, îi răspunse imediat căpitanul. Dacă n-ar sta lucrurile tocmai aşa. Demult i-aş fi ordonat lui Jan Brike să le „mângâie" cu o ghiulea de-a noastră puţin spinările…

— Aici în partea sudică a insulei Cayenne nu sunt numai jungle impenetrabile ci sunt amenajate şi tabere pentru soldaţi sau funcţionari ai administraţiei insulei, care ar auzi tot tărăboiul, întări doctorul Bertram spusele căpitanului.

Farrow se simţea îndreptăţit să păstreze distanţa cuvenită de Cayenne. Francezii îl mai urmăreau încă, întrucât nu-şi predase submarinul cum fusese stipulat în protocolul de încheiere a ostilităţilor între vechile puteri beligerante. Ba mai mult. Îşi căutase un refugiu într-una dintre insuliţele de atoli din Mările Sudului, împreună cu tot echipajul său care îşi adusese până la urmă şi familiile.

George scoase deodată o exclamaţie de surpriză:

— Uite acolo, a apărut un om la ţărm!

Doctorul Bertram îşi duse de îndată ocheanul la ochi pentru a privi în, ai atent în direcţia arătată de George.

— Poartă încă veşmântul dungat de deţinut, spuse el cu voce tare. Ptiu, drace! Individul s-a aruncat pur şi simplu în apă şi înoată spre larg.

— Nenorocitul! strigă George. Ar trebui să-l salvăm, tată, înainte de a fi atacat de rechin!

Farrow porunci de îndată schimbarea cursului şi vasul se îndreptă spre deţinut, care se afla la o depărtare de vreo cinci sute de metri de primul grup de rechini. Poate că hienele mărilor nu-l vor remarca totuşi pe înotător şi-şi vor vedea liniştite de drum. În cazul acesta, n-ar fi fost nici o dificultate să-l pescuiască din apă.

Înotătorul părea să fi remarcat submarinul, deşi poate că nu-şi dădea seama ce fel de vas avea în faţă. Submarinele sunt vase de război şi trebuia să fi ştiut că va fi predat neîntârziat imediat ce va fi cules din apă.

Se părea cel puţin deocamdată că rechinii nu l-au remarcat.

— Poate că deţinutul a fost urmărit şi fuga lui raportată de mult, zise George. În acest caz se pare că preferă moartea în gâtlejul rechinilor decât să se întoarcă din nou pe insulă.

— Rechinii par să-l fi mirosit totuşi pe înotător, spuse căpitanul. Nu cred că vom mai ajunge la timp la faţa locului pentru a-l salva pe bietul om.

Triunghiul negricios prevăzut cu înotătoare dorsale ale unui rechin făcu o piruetă în apă, după care ţâşni glonţ urmat de o cohortă de rechini spre prada lor potenţială. Dacă nu poseda un cuţit, înotătorul era pierdut. De altfel, chiar dacă ar fi avut unul, ar fi trebuit să se dovedească un luptător şi un înotător extrem de abil ca să izbutească în lupta cu rechinul.

Înotătorul la rândul său păru să vadă pericolul iminent în care se găsea. Se ridică puţin din apă ca pentru a adulmeca mai bine primejdia, după care o zbughi înot înapoi spre mal.

Ca nişte torpile lunecau acum prădătorii mărilor pin apă, simţind că s-ar putea să-şi piardă prada, de care erau la un moment dat atât de siguri. Captivaţi de urmărirea care începu, camarazii priveau din turn întrecerea asta pe viaţă şi pe moarte, întrucât malul nu era departe şi existau şanse ca omul să scape cu viaţă. Rechinii mai aveau câţiva metri până să-şi fi ajuns prada. Cât de mult mai aveau până la mal, camarazii nu puteau stabili cu precizie, aşa cum se aflau în turn.

— Tată, n-ar fi mai bine să-l chemi pe Jan Brike să trimită o ghiulea spre rechini? I-ar putea speria serios prin asta.

— Înainte de a fi Jan Brike pe punte şi a-şi pregăti tunul, soarta omului nostru se va fi decis oricum, zise căpitanul cu obiectivitate. Omul e un înotător excelent, firește, dar împotriva rechinilor nu ajută prea mult nici asta.

— Uită-te, tată, primul rechin aproape că l-a ajuns!

— Uită-te că înotătorul nostru s-a scufundat repede şi a păcălit bestia!

— Iată-l din nou la suprafaţă! Acum ajunge pe mal şi rechinul a rămas cu buzele umflate. Excelent!

Numai datorită scufundării rapide şi manierei de a înota în zig-zag i-a reuşit deţinutului să scape teafăr. Preţ de o secundă, omul rămase la mal şi se uită după rechinul care se înapoia acum în apele mai adânci din larg. În cele din urmă omul se întoarse pe călcâie şi dispăru în desiş.

— Nu vrei să debarcăm, tată, îl întreabă George pe tatăl său, care era pe punctual de a schimba direcţia vasului. Poate că îl vom putea lua la bord pe omul acesta disperat. Nu cred că n-a reuşit să ne vadă.

— Bine, vom debarca, dar nu în apele acestea puţin adânci o să ne plimbăm Dox-ul nostru. Vezi, puţin mai în stânga se vede un golf în care apa poate fi mai adâncă. Altfel ar trebui să ne folosim de o barcă de aluminiu şi n-aş prea vrea să o

fac din cauza că oricând pot apărea reprezentanţii autorităţilor care să ne vadă. Dacă ne văd şi ne recunosc ar fi posibil ca în curând să avem pe urmele noastre din nou un distrugător francez.

— În zona asta există atâtea insuliţe unde ne-am putea ascunde, aşa că un distrugător n-ar fi sfârşitul lumii, căută George să-l înduplece pe tatăl său.

Căpitanul nu se mai deranjă să răspundă. Submarinul se apropia încetişor e insulă. Rechinii o luaseră între timp din loc. Mai erau vreo sută de metri până la ţărm, când căpitanul strigă în portavoce:

— Opriţi! Maşinile la turaţie maximă înapoi!

Ochii săi ageri descoperiseră la timp conturul unei stânci submarine către care se îndrepta aţă vasul său dacă n-ar fi dat comanda de stopare. Aşa însă vasul se apropia periculos de aproape însă de obstacolul submarin.

— Încă o dată am scăpat teferi ca prin urechile acului, spuse Farrow acum, adresându-se oamenilor săi. N-ar fi lipsit mult ca să petrecem câţiva ani frumoşi pe insula asta a diavolului. Acum va trebui să lansăm o barcă de aluminiu la apă, n-are ce să ne strice prea mult. Să sperăm că deţinutul nu a pătruns prea mult în desiş.

Câteva secunde după ultimele cuvinte ale căpitanului, deţinutul care îşi încercase scăparea în înot, ieşi din nou la mal, după care se întoarse de câteva ori şi se uită în jur. Probabil că-şi auzea deja urmăritorii care se apropiau încet, dar sigur, de mal. Intră din nou în apă până ce putut să înoate ca lumea, după care luă de îndată direcţia submarinului.

— Ei, în felul ăsta suntem scutiţi de efortul montării unei bărci de aluminiu, spuse mulţumit căpitanul, de îndată ce omul ajunge pe punte ne putem scufunda, aşa încât, dacă gardienii ajung la mal să nu aibă timp să ne vadă.

Înotătorul se apropiase ca la vreo cincizeci de metri de submarin, când doctorul Bertram scoase un ţipăt de spaimă arătând spre dreapta. De acolo îşi făcu apariţia din nou triunghiul negricios al înotătoarei dorsale a unui rechin atât de mare încât nu putea fi decât un rechin tigru. Era atât de aproape de omul din apă încât acesta nu mai avea timp să atingă malul. Rechinii tigru sunt renumiţi tocmai prin asta, că se aţin uneori prin ape puţin adânci şi atacă oameni care se cred, de altfel, în siguranţă. Înotătorul recunoscu primejdia pe dată. Îşi dublă eforturile de ajunge la submarin, dar se vedea că nu are nici o şansă, întrucât şi rechinul îşi iuţi considerabil viteza.

— Ce vrei să faci, îi strigă căpitanul fiului său, care şi sărise peste balustrade turnului.

Petre sărise şi el jos urmându-l pe tânăr, care mai apucă să-i strige căpitanului:

— Să-l salvez pe omul ăsta!

După ce spuse cuvintele astea îşi luă pumnalul din cingătoare şi îl puse între dinţi.

George se aruncase în apă în întâmpinarea înotătorului, care nu era decât la vreo treizeci de metri depărtare de submarin. Nici mai târziu n-a ştiut să spună cărui imbold lăuntric a cedat.

Rechinul tigru, după săritura din apă a tânărului devie puţin de la direcţia iniţială. Era destul de aproape de prada sa şi în următoarele momente ar fi atacat. Acum însă rechinul făcu o manevră de ocolire şi veni în întâmpinarea noului său duşman.

George rămase liniştit, doar înota cu mişcări regulate spre monstrul care îşi părăsise prada sigură preferând si-l înfrunte pe noul potrivnic. Tânărul ştia prea bine cu ce fel de duşman periculos avea de-a face, dar căpătase experienţă în astfel de lupte. Nu toţi rechinii se lasă pe o parte pentru a-şi înhăţa prada, unii dintre aceştia se aruncă de-a dreptul cu gura deschisă asupra ei. Rechinul tigru face parte din această ultimă specie. Nici această specie nu face excepţie. Tânărul era pregătit pentru orice variantă. Dacă rechinul nu intenţiona să facă nici o mişcare era pregătit să o iniţieze el însuşi.

Foarte aproape de rechin, George se scufundă atât de adânc încât corpul monstrului îl atinse doar în treacăt. Se îndreptă de şale şi îşi luă în mână pumnalul pe care îl purta între dinţi şi-i implântă cu toată forţa lama ascuţită în corpul fusiform al uriaşului rechin. În acelaşi timp se împinse cu toată puterea pentru a se îndepărta de trupul fiarei rănite. Rechinul rănit ţâşni înainte, ceea ce avu drept urmare că lama cuţitului îi făcu o rană lungă de vreun metru în pântece. George se strădui să ţină cu o mână de fier pumnalul. Foarte aproape de rechin, capul lui George apăru la suprafaţa apei, în timp ce aceasta se colorase în roşu deja. Rechinul se zbătea cu furie în stânga şi în dreapta de aceea tânărul făcu un ocol destul de mare pentru a se îndepărta de vecinătatea primejdioasă.

Zvârcolirea rechinului ar fi putut atrage alţi rechini de acelaşi calibru, care de abia aşteptau să se înfrupte din carnea celui rănit. Tocmai de acest lucru se temea George acum cel mai mult.

Aproape concomitent cu deţinutul ajunse şi George la submarin. Susţinuţi de Petre, cei doi se aruncară peste balustradă.

— Repede în turn! comandă Farrow în aceeaşi clipă. Trebuie să ne scufundăm!

Pompele începură de îndată să pompeze cu toată puterea apa în tancurile de balast şi Dox-ul o porni din loc în viteză. George îl apucă pe evadat de mână şi-l târî în turn, întrucât submarinul începu să se scufunde. Ambii ajunseră cu bine în turn.

— Repede! Jos! Coboară şi dumneata pe scări în jos, îi strigă George.

Jos se opri uimit la ce i se oferea ochilor, în timp ce tânărul fiu al căpitanului trase chepengul, după care strigă:

— Totu-i gata pentru scufundare.

Era chiar timpul întrucât şuvoaiele de apă năpădiseră puntea iar turnul dispăru din ce în ce mai mult sub valuri. Electromotoarele începură de îndată să zumzăie, pe când Dox-ul lua adâncime.

— Nu trăim aici ca într-un palat, urlă George deţinutului, care încă mai continua să se minuneze.

De abia acum avu şi el timp să-l privească mai cu atenţie pe omul pe care tocmai îl salvase. Acesta era încă tânăr şi avea trăsături plăcute şi o expresie francă întipărită pe faţă, deşi suferinţa şi chinul sufletesc săpase cute adânci pe faţa acestuia.

Lui George îi plăcu omul şi nu credea că ar fi fost capabil să fi făptuit vreo ticăloşie. De aceea îi întinse mâna şi îi spuse în franceză:

— Bine ai venit la bordul vasului nostru, domnule. Numele meu este George Farrow şi sunt fiul comandantului acestui vas.

— Iar numele meu este Rene Armand, se prezentă deţinutul. Numele Farrow mi-e prea binecunoscut. Aşadar mă aflu la bordul submarinului căpitanului Farrow.. Vă mulţumesc din inimă pentru generozitatea de a mă fi salvat şi luat la bordul vasului dumneavoastră.

George respinse încurcat mulţumirile deţinutului şi spuse:

— O să ţi-l prezint pe tatăl meu. Şi va trebui să ne povesteşti mai în detaliu despre soarta şi viaţa dumitale, în colonia asta de pedeapsă.

— Este iadul pe pământ, zise cu hotărâre Armand. Clima este insuportabilă. Dar şi funcţionarii şi soldaţii trebuie să o rabde. Nici o mirare că sunt uneori atât de prost dispuşi.

Căpitanul stătea lângă periscop, când apăru George cu tânărul deţinut.

— Se vede o agitaţie serioasă pe mal, le spuse el, toţi se uită cu atenţie în largul mării, probabil că au văzut rechinul tigru rănit şi acum fac tot felul de presupuneri în legătură cu evenimentul derulat. Dar iată că se apropie alţi trei rechini. Aceştia se aruncară pur şi simplu asupra semenului lor rănit sfâşiindu-l. Unul dintre gardieni tocmai a făcut un gest cu mâna, a lehamite, asta probabil vroia să însemne că şi-au dat seama că evadatul a fost sfâşiat de rechini. Gardienii se întoarseră acum în interiorul insulei, dispărând în desiş.

— O să ne continuăm drumul mai departe, fără grabă. Preia, te rog, cârma, dragă Rindow! Vreau să stau puţin de vorbă cu omul pe care l-am salvat. Dar, ia, uite-l că vine!

— Tată, ţi-l prezint pe domnul Rene Armand!

— Bine ai venit pe Dox-ul nostru, domnule Armand. Nu pari a fi un criminal periculos, care să-şi petreacă restul zilelor pe Insula Diavolului. Ai fost cumva condamnat pe nedrept? Nici măcar justiţia nu e infailibilă. Şi judecătorii sunt oameni şi greşesc adeseori. Dacă stă-n puterea mea, o să te ajut să-ţi dovedeşti nevinovăţia, dacă, într-adevăr eşti nevinovat.

II
NEVINOVAT PE INSULA DIAVOLULUI

DEŢINUTUL STRÂNSE CU CĂLDURĂ mâna oferită de căpitan şi spuse:

— Vă mulţumesc din suflet pentru cuvintele calde pe care mi le-aţi adresat. Într-adevăr am ajuns deportat nevinovat pe insula Cayenne, cu adevărat nevinovat. Ieri noapte am reuşit să evadez după ce am alergat toată noaptea prin tufişuri. Atunci am văzut pe mare ceva întunecat şi mi-am închipuit că este un vas, fără să-mi fie clar despre ce ar putea fi vorba. M-am aruncat în apă pentru a nu mai ajunge niciodată în colonia de pedeapsă şi m-aş fi lăsat sfâşiat de rechini dacă vasul dumneavoastră nu s-ar fi îndreptat spre mine. Numai din acest motiv m-am înapoiat pe ţărm salvându-mă de aceştia, întrucât în mine a renăscut speranţa că, poate, voi fi salvat. Firește că mă bucur că am izbutit să mă salvez, dar bucuria mea nu e deplină, ştiind că fratele meu încă se chinuieşte acolo. De îndată ce voi ajunge în Franţa voi încerca să îi dovedesc nevinovăţia cu ajutorul unor avocaţi buni. Se înţelege că voi încerca cu tot ce îmi stă în puteri să-l eliberez chiar mai repede pe fratele meu de acolo, care acum trebuie să suporte totul, numai de unul singur. Omul acela înalt pe care l-aţi văzut pe mal, domnule căpitan nu poate fi decât Jacques Thibaut, supraveghetorul şi gardianul şef. Acesta va face tot posibilul să se răzbune pe fratele meu, chiar dacă este convins că eu am fost sfâşiat de viu de către rechini.

— Vom încerca să îţi eliberăm şi fratele, spuse calm căpitanul. Vom debarca în noaptea viitoare, poate o să reuşească să o facem. Mai întâi trebuie să fim foarte atenţi dacă se va forma o echipă de lucru care să fie trimisă în junglă pentru defrişări. Dacă vom putea abate atenţia paznicilor altundeva, atunci vom avea o bună şansă de a-ţi elibera fratele.

— Mai sunt şi alţi deţinuţi care vor vrea să profite de situaţie şi credeţi-mă, nu sunt oameni a căror societate să o doriţi.

— Nici nu voi lua mai mult de unul, răspunse Farrow sec. Dar acum povesteşte-ne, te rog, cum ai ajuns dumneata pe insula asta.

— Am fost condamnat pentru vina de a-l fi ucis pe unchiul nostru, eu şi fratele meu, le povesti emoţionat Armand. Deşi noi am trăit cu dânsul în cea mai bună înţelegere întotdeauna.

Cred că ştiu cine-i ucigaşul şi cred că o mai pot dovedi. Dar pentru asta ar trebui să ajung în Franţa.

— Te vom putea debarca undeva în America de Sud şi de acolo vei putea găsi cu siguranţă vreo posibilitate de a ajunge în Europa. Pe insula Cayenne autorităţile te vor declara mort, deci nu se vor mai face cercetări. Acum însă va trebui să încercăm să îl eliberăm şi pe fratele dumitale. Cum stau lucrurile pe insulă? E posibil să scoţi pe cineva neobservat afară din baracă?

Armand răspunse cu resemnare:

— Nu cred că-i posibil. Lagărul e înconjurat cu sârmă ghimpată electrificată pe timpul nopţii. În interiorul perimetrului delimitat de către sârma patrulează încontinuu gardieni înarmaţi. Cred că-i absolut exclusă posibilitatea de a intra neobservat în lagăr. În fiecare baracă sunt vreo treizeci de deţinuţi. Uşile sunt zăvorâte pe dinafară, cheia purtând-o paznicii. Chiar dacă toate aceste impedimente ar putea fi înlăturate, la intrarea în baracă toţi deţinuţii s-ar trezi şi ar vrea să evadeze cu toţii.

— Şi dacă vor observa că noi n-avem deloc intenţia de a-l lua cu noi vor face dinadins gălăgie, îl completă căpitanul. Cu toate acestea ne vom sfătui în timpul nopţii asupra acestor lucruri. Ar trebui să fim în apropiere de lagărul deţinuţilor când apar zorile. Mai sper ca fratele dumitale să fie trimis la lucru undeva în interiorul insulei.

— Pentru asta garantez, domnule căpitan, zise Armand. Toate treburile care se fac în interior, la bucătărie, la întreţinerea taberei de pedeapsă, sunt foarte râvnite şi constituie o recompensă, dar Thibaut se va îngriji să-l trimită pe fratele meu la cele mai grele munci în interiorul insulei. Mai ales acum după evadarea mea. Mai sunt multe locuri de desţelenit şi de ridicat plantaţii.

Rindow, primul ofiţer, dăduse comanda de oprire a motoarelor în timp ce se purta această discuţie. Cu toate acestea Farrow fu de părere că este mai bine să navigheze o bună bucată în larg, decât să stea pe fundul mării, în apropierea insulei Cayenne. Înspre seară s-ar putea reîntoarce.

— Cunoşti cumva un loc favorabil, un golf potrivit unde ne-am putea scufunda, dar aproape de mal, domnule Armand? Căpitanul îşi încheie astfel seria de întrebări menite de a strânge cât mai multe informaţii utile.

— Nu, din păcate domnule căpitan. Am fost adus cu un vapor de transport şi abia acum am avut ocazia de a vedea marea.

— În acest caz vom debarca cu ajutorul unor bărci uşoare din aluminiu, hotărî căpitanul. Vom putea pătrunde de aici cel mai bine prin desiş pentru că şi supraveghetorii şi-au croit drum cu cuţitul pe aici până la ţărm.

— L-am văzut doar pe Thibaut înarmat chiar cu acest obiect.

— Da, acesta poartă cu el o macetă sud-americană, spuse Armand. Dispune de o mare forţă şi am fost personal martor la cu câtă uşurinţă îşi croieşte drum prin desiş. L-am auzit deja chiar când m-am aruncat pentru a doua oară în mare. Atunci era la o depărtare destul de mare de ţărm. Şi totuşi a ajuns destul de repede la mal.

Asta recunoscu şi în sinea lui şi căpitanul. Se adresă acum lui Rindow, primul ofiţer, spunându-i să dea direcţie ceva mai spre sud Dox-ului lor.

— Când insula va dispărea la orizont vom putea din nou să ne ridicăm la suprafaţă. Nici acum nu cred că am putea fi văzuţi de pe insulă dar ce e sigur, e sigur.

După o jumătate de oră submarinul ajunsese destul de departe de coastă. Întrucât, cât se vedea cu ochii nu se zărea nici o ambarcaţiune, căpitanul ordonă ridicarea vasului la suprafaţă. Reintră în turn însoţit de musafirul său şi de Brun, cel de-al doilea ofiţer care aducea unul din schimburile sale de haine, întrucât avea cam aceeaşi statură şi grosime.

— Aerul libertăţii miroase cu totul diferit, zise Armand. Nu găsesc cuvinte prin care să-mi exprim recunoştinţa, domnule căpitan. Cine e trimis nevinovat să se căznească în iadul din Cayenne, suportă totul mai greu decât cel vinovat.

Ceva mai târziu intrară în interiorul submarinului unde luară micul dejun.

— Cum era mâncarea în colonia de pedeapsă? îl întrebă Farrow.

— N-am răbdat de foame, dar nici n-am fost răsfăţaţi, asta e sigur, domnule căpitan.

— Atunci serveşte-te cu de toate. Recompensează suferinţele şi nevoile trupeşti, recâştigându-ţi forţele, totodată.

Armand făcu toate onorurile mesei care-i fu servită.

Căpitanul se bucură nespus văzându-l cu câtă poftă mănâncă.

După masă, doctorul Bertram îl examină cu atenţie pe Armand găsindu-l puţin slăbit. Îl trimise mai întâi la culcare pentru a se reface întrucâtva. Perioada de lucru pe insulă, ţinând cont de climă era prea lungă.

Pentru noaptea următoare, Armand trebuia să fie oarecum în formă, întrucât era de la sine înţeles că el, ca unul ce cunoştea rosturile, trebuia să fie prezent la eliberarea fratelui său. În plus marinarii Dox-ului nu-l cunoşteau pe Lucien Armand, fratele ocnaşului evadat. După ce Armand se urcă în patul infirmeriei şi în curând adormi, doctorul Bertram urcă mulţumit scăriţa care ducea în turn.

— Sărmanului om îi lipsesc în primul rând vitaminele, îi mărturisi doctorul căpitanului Farrow. Chiar şi sucul meu de mere îl poate ajuta în acest caz.

Căpitanul dădu numai din cap gânditor, apoi spuse, mai mult pentru sine decât pentru cei ce-i stăteau în preajmă:

— Trebuie să încercăm cu orice chip să-l eliberăm pe fratele lui Armand.

— Asta nu ne va fi deloc simplu şi trebuie să ne fie clar că noi înşine ne vom expune unui mare pericol. Am putea ajunge în anticamera iadului şi chiar că nu-i o figură de stil.

— Ştiu doctore, cum şi cât de periculos este. Şi la ce riscuri ne expunem şi de aceea te întreb dacă vrei să vii şi dumneata?

— Bineînţeles! strigă uimit doctorul. Am luat întotdeauna parte la toate expediţiile, aşa că nu văd de ce aş rămâne de data asta acasă.

— Mă bucur că vezi lucrurile aşa, dar am întrebat ca să nu te expui fără rost riscului. Trebuie să alcătuim un plan laborios pe care să-l urmăm cu stricteţe, altfel încercarea este sortită de la bun început eşecului. Cayenne e un teren neprielnic pentru noi, iar gardienii sunt bine înarmaţi şi ştiu să mânuiască armele. Ceilalţi deţinuţi, camarazii lui Lucien, constituie un pericol pentru acesta, întrucât dacă nu vom voi să-i luăm cu noi vor deveni duşmanii noştri înverşunaţi. Poate că vom reuşi să-l răpim pe Lucien, când va pleca la lucru cu detaşamentul său în interiorul insulei.

— Dacă vom ajunge cu fratele lui Armand undeva în desişurile junglei, atunci bătălia e ca şi câştigată, deoarece în condiţii de junglă ne mişcăm mult mai repede decât toţi paznicii la un loc, domnule căpitan.

— Ce spui de ideea de a ne croi drum într-acolo prin două grupe, doctore? îl întrebă Farrow pe interlocutorul său. În prima grupă mergem noi amândoi, însoţiţi de George şi Petre. Rindow va conduce cea de-a doua grupă. Vom avea cu noi grenade cu gaze pentru a-i ameţi la nevoie pe amici pentru douăzeci şi patru de ore.

— Rindow şi cea de-a doua grupă ne va asigura nouă retragerea, spuse doctorul. Păcat că Armand nu are nici o

fotografie cu fratele lui. Dacă se va alătura grupului nostru şi vom fi nevoiţi să aruncăm grenadele, atunci Rindow cu ai săi ne vor putea recupera, dar tot nu-l va putea recunoaşte pe fratele lui Armand, pentru a-l elibera. O a doua încercare e exclus s-o mai facem.

— Cel puţin va trebui să lăsăm să treacă o îndelungată perioadă de timp, până ce spiritele se vor linişti, râse căpitanul, după care continuă cu seriozitate.

— Lucien Armand ar avea de suferit în acest caz toate represaliile posibile, întrucât Thibaut ar trage concluzia care se impune, anume că fratele său nu a murit sfârtecat de rechini ci el se află la originea încercării de eliberare. Aşadar prima încercare trebuie să reuşească neapărat.

O vreme în turn domni tăcerea, după care Farrow adăugă:

— Chiar acum voi trage la sorţi oamenii care vor constitui grupa a doua, sub comanda lui Rindow.

Cei zece oameni pe care i-au decis sorţii erau extaziaţi de perspectiva aventurii apropiate, deşi nu ignorau pericolul de care era legată aceasta.

Căpitanul le recomandă prudenţă maximă şi le zugrăvi în amănunţime pericolele la care se expuneau.

Toţi s-au angajat să fie prudenţi şi căpitanul ştia că se putea baza pe ei. În continuare au fost eliberaţi de sarcini pentru a se putea pregăti şi odihni, întrucât nu era exclus să rămână în Cayenne pentru mai bine de douăzeci şi patru de ore. Pentru nerăbdarea de care era cuprins George ziua trecu îngrozitor de încet, în cele din urmă se pogorî înserarea.

Masa de seară fu servită mai repede decât de obicei. Când întunericul puse stăpânire de-a binelea, au fost aduse componentele a trei bărci uşoare de aluminiu pe punte şi asamblate. Dox-ul se apropiase în ultimele ore de Cayenne, ultima porţiune fusese străbătută fără a întâlni alte ambarcaţiuni pe mare. Era posibil ca Thibaut să fi postat santinele, înlocuite tot la doua ore, pe toată circumferinţa insulei. Până la căderea întunericului căpitanul urmărise prin periscop coasta insulei, dar nimic ce să-i dea de bănuit nu putu fi semnalat. Liniştea şi pacea domnea peste tot, nimic suspect nu apăru în tufişurile de pe mal. Era improbabil de presupus că vor rămânea de strajă santinele în desişurile de pe mal, întrucât deşi nu erau animale de pradă, insecte veninoase mişunau cu duiumul.

Când Dox-ul se apropie suficient de mult de mal, cele trei bărci uşoare de aluminiu fură lansate la apă. Camarazii coborâră în ele şi cu mişcări uşoare de vâslă se apropiară de ţărm.

Din fericire luna rămăsese ascunsă după un nor dens. După cele trei bărci atinseseră nisipul plajei, marinarii încremeniră pentru un timp locului, ascultând şi pândind în liniştea nopţii. Întrucât nimic nu se mişca, căpitanul dădu poruncă oamenilor săi să debarce.

George fu primul pe plajă. Fără să se oprească deloc el alergă la marginea desişului care începea de acolo. Voia să descopere poteca pe care şi-o croise Thibaut prin junglă. Dacă o găseau şi-ar fi economisit o parte importantă din forţe.

Din spiritul de prevedere, căpitanul Farrow îşi ascunse bine bărcile cu care venise. Doi dintre marinari fură postaţi de pază lângă ele, întrucât în caz de nevoie acestea ar fi constituit singurul mijloc de salvare. Marinarii aveau misiunea de a pune repede bărcile pe linia de plutire, dacă ar fi primit semnale acustice în acest sens de la camarazii lor, eventual urmăriţi de către oamenii lui Thibaut. Toate eventualităţile au fost cântărite şi luate în considerare, aşa cum scrie la carte.

După ce la rându-i căpitanul coborâse pe uscat, alergă spre George, care păşea încă la marginea desişului.

— Aici este o spărtură destul de mare, tată, îi spuse acesta, după ce tatăl său fu lângă el. Pare a fi locul pe unde supraveghetorul a apărut şi a dispărut în colonie.

— Aşa par să stea lucrurile. Mi-am întipărit bine în minte locul unde a apărut şi apoi a dispărut Thibaut cu oamenii săi.

Au mai trecut câteva minute până ce marinarii au tras bărcile în desiş şi le-am mascat cum se cuvine.

Rindow avea sarcina să mai zăbovească cu oamenii săi încă vreo două sau trei ore, pe mica potecă pe care şi-o croise Thibaut, înainte de a porni pe urmele primei grupe. El trebuia să înainteze până la marginea coloniei de pedeapsă şi să intervină numai dacă era absolut necesar.

George a luă pe mica cărăruie înainte. Drumul era departe de a fi uşor şi uzul lămpilor de buzunar nu era permis decât la indicaţia căpitanului. Cea mai mică rază de lumină ce ar fi putut răzbate prin desiş ar fi putut fi trădătoare. Astfel că celor patru camarazi la care se alătură şi Rene Armand nu le rămânea altceva de făcut decât să înainteze pe bâjbâite, de-a lungul tufişurilor. Deşi cărăruia fusese croită cum trebuie, acum pe întuneric hainele camarazilor şi pielea acestora avură de suferit de pe urma spinilor de tot felul şi a scaieţilor pe care îi întâlneau pe drum.

Li se întâmplase chiar de vreo câteva ori să prindă între degete chiar şi insecte, care după atingere le ardeau pielea şi

lăsau un miros neplăcut. Puteau să se aştepte oricând să întâlnească şi şerpi, care stăteau la pândă aşteptându-şi prada. Drumul era considerabil îngreunat astfel, dar cu toate acestea se apropiau încet de colonia de pedeapsă pe care Rene Armand o localizase foarte bine.

Mai aveau o jumătate de kilometru până să ajungă la plantaţia care fusese lucrată de deţinuţi. Aceasta se întindea pe o porţiune de cinci kilometri. Abia apoi ar fi trebuit să atingă colţul sudic al gardului de sârmă ghimpată prin care, pe timpul nopţii trecea un curent electric de înaltă tensiune şi prin urmare mortal.

Gardul fusese gândit şi ca un prim semnal de alarmă. Orice întrerupere a trecerii curentului sau alt deranjament ar fi declanşat în clădirea principală aprinderea unor beculeţe roşii care ar fi dat alarma.

Prin forţă nu s-ar fi putut trece fireşte, dar George avea un plan şi pentru a înfrânge o asemenea provocare. Se gândea să-şi construiască din câteva crengi trainice de copac nişte picioroange cu care spera să ajungă nevătămat de cealaltă parte a gardului, fără a-l atinge cât de puţin.

Parcurseră deja jumătate de drum, George preluând conducerea micului lor grup, fiind mereu înainte, avântului său juvenil neputându-i face faţă nici măcar obstacolele naturale, de care am amintit adineaori. Dacă îşi propunea ceva atunci îşi ducea întotdeauna ideea până la capăt. Deodată urechea tânărului auzi un sunet cu care era deja familiarizat: sâsâitul unui şarpe! Tânărul ştia prea bine că în desişurile junglei din Cayenne fusese naturalizaţi şerpi veninoşi a căror lungime varia între trei şi patru metri, originari din Brazilia. Împotriva unui astfel de şarpe şi a muşcăturii sale nu exista salvare. Acum era momentul pentru a aprinde pentru scurt timp lampa de buzunar. O apucă în mâna stângă, iar în dreapta ţinea pregătit pumnalul. Când fascicolul de lumină căzu pe lighioană şi nu era decât un animal relativ mic, de un metru şi jumătate, în primul moment reptila fu năucită, pentru ca apoi să-şi mişte limba furioasă spre George, care ştia de-acum cum se umblă cu astfel de târâtoare. Se aplecă puţin înainte şi lovi cu toată forţa. Şarpele încercă un al doilea atac dar lovitura fusese precisă şi puternică. Lama ascuţită despicase chiar lângă ceafă capul şarpelui de trup, care acum se zvârcolea încolo şi încoace în convulsiile morţii.

Capul şarpelui cu colţii veninoşi zbură într-o parte. Lupta nu se derulă tocmai în linişte, de acea camarazii se opriră un

timp pentru a asculta dacă nu provocaseră vreo alertă. În cele din urmă căpitanul le şopti celorlalţi camarazi:

— Nu pare a fi nimeni prin apropiere care ar fi putu auzi ceva. Aşadar înainte!

Încă mai prevăzători decât înainte, camarazii păşiră înainte.

III
GEORGE DEŢINUT

ÎN SFÂRŞIT AJUNSERĂ LA PLANTAŢIA de cafea şi mirodenii. Arbuştii fuseseră aranjaţi cu multă regularitate, între aceştia fiind spaţii de acces. Pe nici o altă plantaţie de la tropice n-au putut întâlni mai multă ordine, metodă şi curăţenie.

Întrucât luna ieşise dintre nori, la lumina razelor ei pale, am putut admira întreaga plantaţie în ansamblul ei. Ţinându-se în umbra desişurilor cultivate au reuşit să se târască înainte, în direcţia coloniei. Într-o oră sperau să ajungă la gardul cu sârmă ghimpată. Petre, căruia George îi împărtăşise ideea sa în legătură cu escaladarea gardului se uita deja după câţiva pomi mai subţiri adecvaţi scopului propus. Găsi până la urmă câţiva de grosimea încheieturii unei mâini de om, pe care-i mai ciopli cu cuţitul său solid de marinar. Ramificaţiile au fost îndepărtate şi acum s-au putut contura o pereche de cârje uriaşe de lungimea necesară.

Armand nu-şi putea imagina cum ar putea reuşi George cu ajutorul acestor beţe să escaladeze gardul care mai era şi electrificat pe deasupra.

După exact o oră ajunseră la destinaţie. Cu multă atenţie, camarazii spionară activitatea din curte şi în curând observară cum două santinele patrulau agale, încolo şi în coace cu armele în spate, dincolo de gardul de demarcaţie. Cei doi paznici vorbeau între ei de ceva vreme, astfel încât camarazii pitiţi în tufişuri au putut înţelege despre ce era vorba.

— Thibaut e foarte prost dispus astă seară, spuse unul dintre ei.

— Şi îi de mirare? îl interpelă celălalt. Morala care va trebui să o îndure de la comandantul coloniei va fi greu de suportat. Doar a evadat unul dintre deţinuţi, nu?

— Este primul caz după foarte multă vreme că un prizonier i-a scăpat atât de uşor.

— Să-i fie de bine!

— Dacă ar mai fi scăpat şi cu viaţă atunci sărmanul Thibaut ar fi avut ce trage.

— Va fi cu atât mai vigilent cu fratele celui răposat. N-aş vrea deloc să fiu în pielea acestuia.

— Comandantul va întări paza pentru cei care lucrează în junglă.

— Asta înseamnă mai multă bătaie de cap pentru noi şi, crede-mă mi-ajunge şi cât am!

— Ei, mai avem un an! Nimeni nu mă va mai obliga să mai rămân mai mult de atât aici. Mai bine îl omor!

— Păi de-abia atunci vei avea mai mult timp de petrecut pe mica noastră insulă! Aşa că mai gândeşte-te!

— Mâine Thibaut vrea să-i arate fratelui celui evadat locul unde rechinii i-au venit de hac acestuia.

— Câtă fineţe! Asemenea torturi omeneşti n-ar trebui permise!

— Asta numai ca să-l descurajeze de-a mai încerca el însuşi ceva asemănător.

Vocile celor doi gardieni se pierdură în noapte. Camarazii se târâră din ascunzătoarea lor, apropiindu-se de gard, de îndată ce oamenii de pază se îndepărtaseră.

Petre legă cele două trunchiuri cioplite din copaci cu frânghii de cânepă rezistente la capete, astfel încât să semene cu braţul unui compas, rămânând la fel de flexibil. Desfăcu apoi picioarele, ţinându-le cu toată forţa mâinilor sale, în timp ce George se căţăra pe unul dintre ele. Căpitanul îi dete fiului său un al treilea par, pe care acesta îl ridică cu grijă, lăsându-l să cadă de cealaltă parte a gardului. Capătul său subţire îl legase cu meşteşug cu celelalte două capete de prăjină. Se alcătuia astfel un fel de tripod stabil, care era petrecut cu un picior peste gard. George se lăsase cu toată greutatea trupului său pe cel de-al treilea braţ şi se găsi curând de cealaltă parte a gardului, în interiorul coloniei de pedeapsă.

— O idee magistrală, şopti Armand încântat. Şi la urma urmei atât de simplă! Dar lucrurile cele mai simple sunt şi cele mai grele. Acum o să trecem cu toţii dincolo?

— Mă gândesc ce e mai bine, şopti căpitanul. Unul dintre noi trebuie să rămână aici de veghe.

— Trebuie să ascundem tripodul nostru pentru timpul cât ne vom afla în colonie, spuse doctorul Bertram. Nu cred că vom fi înapoi până ce cei doi gardieni îşi fac rondul şi se întorc.

— Ultimul care trece dincolo va trebui să desfacă legăturile prăjinilor, mai întâi a celei de dincolo de gard. Apoi să le ascundem bine pe toate trei, mai întâi pe cea de dincolo de gard, apoi pe cele două rămase aici de către marinarul de pază. Dacă avem noroc şi ne putem întoarce repede cu fratele dumitale, domnule Armand, atunci părăsirea coloniei nu va fi o problemă. Cel ce rămâne aici va ridica cele două picioroange, iar noi pe cel de-al treilea. George, ca fiind cel mai uşor, va trece dincolo, în timp ce noi

vom ţine prăjina de partea noastră. Apoi el va reface legăturile care ţin prăjinile laolaltă şi iată-ne pe toţi îndărăt.

— E mai uşor s-o spui decât să o faci, fu de părere doctorul.

— Mă declar de acord să rămân aici pentru că n-aş fi prea util în interiorul lagărului.

— Excelent, aprobă căpitanul, să ne grăbim atunci!

Trecerea peste gard a căpitanului, a lui Petre şi în cele din urmă a lui Armand însuşi decurse mai bine decât îşi imaginase francezul. De îndată ce cei trei fură de cealaltă parte a gardului, tripodul fu îndepărtat, prăjinile ascunse, iar expediţia putea continua acum în jurul taberei de deţinuţi.

Camarazii se strecurară acum prin tufişurile din jur, spre barăcile unde erau deţinuţii. În cea de-a treia baracă se presupunea a fi fratele lui Armand. Fiecare baracă era supravegheată de către doi gardieni. Schimbul gărzii fusese efectuat doar de foarte puţin timp. Mai aveau încă o jumătate de oră bună, întrucât la tropice schimbul se făcea la fiecare oră.

Căpitanul avea îndoielile sale că ar reuşi să învingă şase santinele şi să-l elibereze pe prizonier după ce ar fi deschis cu forţa uşile. Nu era simplu să-l iei cu tine pe Lucien Armand din mijlocul copărtaşilor săi la suferinţă.

Când prima baracă apăru în câmpul lor vizual, camarazii se pitiră cum au putut mai bine în dosul unui tufiş stufos, privind apoi cu atenţie într-acolo. Cei doi gardieni tocmai trecuseră mai departe, după ce s-au întreţinut foarte animat între ei. De îndată ce aceştia dispărură din câmpul lor vizual, marinarii de pe Dox au început să păşească pe pietrişul cu care era presărat drumul, ţinându-se în umbra barăcii.

Din nou se auziră paşii scrâşnind ai santinelelor.

Petre şi George stăteau de acum lipiţi de colţul clădirii, aşteptând cu muşchii încordaţi gata de săritură.

Cele două santinele odată apărute, ca nişte pisici, nefăcând nici un zgomot, cei doi prieteni săriră înainte.

George îl luă în colimator pe primul soldat, expediindu-i o directă de stânga direct în bărbie. În materie de box, avându-l ca profesor pe Petre, era de acum maestru ca şi în jiu-jitsu.

Soldatul căzu grămadă fără a mai zice nici pâs.

Şi Petre îşi scoase adversarul din luptă şi acum după ce îl aşezase cu grijă jos, c-o sfoară subţire dar rezistentă, pe care o avea totdeauna pregătită în buzunar îl legă şi pe omul lui George, îndesându-le câte un căluş în gură, după care îi târî într-unul din tufişurile apropiate.

Acum se îndreptară spre cea de-a doua baracă, unde lucrurile se repetară întocmai.

Armand nu mai contenea mirându-se. El îi şopti căpitanului:

— Acum parcă îmi vine să cred că Lucien o să fie liber totuşi până la urmă.

— Să sperăm că totul va continua la fel ca până acum, veni răspunsul şoptit al căpitanului.

Cu santinele de la cea de-a treia baracă se întâmplă exact ca şi cu celelalte. După ce-i târî pe ultimii soldaţi în tufiş, le luă armele de pe umeri, sperând că folosindu-se de ţevile lor de fier să forţeze în caz de nevoie uşa barăcii.

Zăvorul nu le puse multe probleme, dar cu lacătele de la uşă avură de muncit. Dar şi pentru astfel de situaţii Petre avea pregătită soluţia. În magazia submarinului îşi confecţionase un număr suficient de passepartout-uri – chei false – pe care – le-ncercă pe rând. La a patra încercare avu noroc şi lacătul se deschise. În interiorul barăcii deţinuţii auziseră deja zgomotele produse cu zăvoarele uşii. Şoaptele care se auzeau crescuseră de acum în intensitate.

Petre deschise uşa din prevedere numai puţin şi-l strigă uşor prin deschizătură pe omul căutat.

— Lucien, Lucien, haide repede! Aşa cum eşti! Dar repede!

În clipa următoare uşa fu împinsă cu putere şi mai mulţi deţinuţi ieşiseră afară.

— Suntem liberi, exclamară aceştia pe un ton înăbuşit. Putem şi noi să scăpăm din iadul ăsta?

De asta se temuse cel mai mult căpitanul. Era absolut exclus să-i poată lua cu el pe toţi oamenii aceştia. Dar se gândise la o soluţie şi pentru asta.

— Sunteţi liberi! zise el încet arătând spre uşa principală. E deschise! Dar încet! Haide, daţi-i drumul!

Din ce în ce mai mulţi deţinuţi ieşeau din baracă alergând în direcţia indicată, adică în direcţia contrară de unde veniseră camarazii şi înspre care voiau imediat s-o pornească.

În cele din urmă se repezi afară un tânăr zvelt, care căzu în braţele fratelui său Rene.

— Repede! Înainte! îi grăbi căpitanul. Lagărul va fi în curând tot o revoltă! Lăsaţi-i mai întâi pe ceilalţi deţinuţi să o ia înainte.

Un individ uriaş se opri lângă camarazi şi le strigă agitat:

— De ce nu fugiţi şi voi într-acolo? E adevărat că poarta principală e deschisă?

— Cum am fi putut astfel intra aici? spuse căpitanul. Fugi, nu mai zăbovi, noi mai avem de lucru aici. Şi ceilalţi vor să fie eliberaţi. În port e ancorat un cuter, echipajul e instruit şi foarte curând ridică ancora!

Uriaşul ridică ameninţător braţul:

— Aici ştie oricine că lunganul Jules nu ştie de glumă!

— Nu mai pălăvrăgi atâta! Dă-i drumul odată! îi strigă Farrow mânios. Întrucât uriaşul îi răpea prea mult timp. Asta-i mulţumirea că am pătruns până aici să vă eliberăm? Baraca e goală, camarade! Repede, până la următoarea!

Fără a se mai interesa de uriaşul Jules, camarazii alergară cu cei doi Armand până la următoarea baracă. Se aplecară să meşterească la uşa zăvorâtă spionându-l pe individual cel înalt, care se hotărî în sfârşit să o pornească în direcţia porţii principale. De îndată ce acesta dispăruse camarazii parcurseră drumul înapoi. Acum trebuiau să vegheze să nu cadă în mâinile celeilalte patrule care avea în custodie perimetrul gardului. În curând au ajuns la capătul coloniei. Se pitiră mai întâi în desiş şi ascultară cu atenţie.

George îi şopti prietenului său Petre aflat lângă el: „Caţără-te tu primul peste gard! Eu te voi acoperi de aici!”

Petre vru să protesteze, dar George i-o tăie scurt cu o mişcare bruscă de mână.

Cei doi gardieni apărură mergând fără să bănuiască nimic, chiar pe lângă locul unde erau ascunşi camarazii. Imediat ce dispărură din vedere, Petre luă cea de-a treia prăjină din ascunzătoarea sa şi-o ridică în sus, chemându-l încet pe partenerul său de dincolo de gard.

— *Hello,* domnule doctor, repede!

Imediat ieşi şi doctorul Bertram dintr-un tufiş cu celelalte două prăjini legate împreună. Petre apropie capătul prăjinii sale de celelalte două, în locul unde acestea făceau un corp comun şi se căţără cu îndemânare pe deasupra. Când fu sus înţepeni şi cea de-a doua prăjină. Apoi alunecă încetişor de cealaltă parte a gardului. Urmară cei doi Armand, apoi căpitanul. George stătea lipit de tufişul ce servise drept ascunzătoare camarazilor. El îşi sprijinise piciorul de partea inferioară a prăjinii pentru ca aceasta să nu alunece. În momentul în care el însuşi vroia să încalece gardul, simţi un pumn în ceafă şi o mână în gât, astfel încât nu putu scoate nici un sunet. În plus se simţi tras îndărăt. În depărtare se auziră împuşcături şi alarmele sirenelor începură să sune. Întreg lagărul de pedeapsă se găsea se picior de alarmă.

— Încoace, încoace, zbieră omul care îl ţinea încă strâns pe George. L-am prins pe unul dintre ei! Ceilalţi sunt de

cealaltă parte a gardului. Încoace!

George nu-şi pierdu prezenţa de spirit sub imperiul momentului şi încercă să îşi tragă pumnalul pentru a-şi lovi adversarul în antebraţ dar o lovitură care o primi din spate în cap îl lăsă lat la pământ. În timp ce el deschise încă o dată ochii, realiză că el se găsea în puterea acelui deţinut cu care vorbise tatăl său, numit Jules. Când George se trezi, nu putut aprecia cât fusese fără cunoştinţă. Îşi putut da seama că se găsea într-o cameră luminată puternic de nişte becuri electrice. Stătea în picioare dar nu datorită propriilor sale puteri ci era sprijinit. Un pumn puternic îl înşfăcase de braţ şi-l ţinea în picioare. Înaintea sa văzu o masă lungă la care erau aşezaţi mai mulţi ofiţeri francezi.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă cel mai mare în grad dintre aceştia cu o voce rece şi tăioasă.

George abia auzi vocea care suna destul de neplăcut. I-ar fi plăcut mai bine dacă cel din faţa lui urla sau ar fi făcut scandal. Preferă prin urmare să joace pentru încă câteva secunde rolul omului încă ameţit pentru a-şi întârzia răspunsul. Poate va auzi ceva între timp ce îi va putea folosi. George începu să geamă şi să se clatine pe picioare.

— Jules i-a aplicat o lovitură prea puternică, remarcă ofiţerul care îi sta celui vârstnic mai îndeaproape. Omul ăsta poate să beneficieze de toate favorurile de vreme ce ne-a înlesnit prinderea acestui individ care ne poate furniza atâtea informaţii interesante.

În acelaşi moment apăru Jules urmat de către un paznic.

— Uite-l că a sosit! exclamă ofiţerul. Tânărul din faţa noastră pare să dispună de arme excelente, piese interesante pentru colecţia mea! Pumnalul acela pare să facă parte dintr-o veche colecţie indiană şi are o lucrătură minunată. Ei, Jules, spune-ne tu cum s-au petrecut lucrurile.

Deţinutul Jules îi vorbi ofiţerului frumos cu apelativul *mon General.* Un alt ofiţer pusese o scurtă întrebare generalului, adresându-i-se pe numele de Fravais. Generalul se adresă soldatului care îl ţinea pe George:

— Scutură-l pe individ puţin mai tare! S-a trezit doar! Cred că-i zumzăie încă capul, dar o să-i treacă. N-am nici un chef să-mi pierd toată vremea aici din cauza poveştii ăsteia. E şi aşa destul de târziu.

George fu scuturat cu atâta râvnă încât capul i se mişca încolo şi încoace de parcă i-ar fi prins de trunchi doar cu o aţă subţire şi nu cu ditamai gâtul. Atunci se hotărî să se trezească în sfârşit.

— Ei, bine, mi-am revenit! Cu ce vă pot fi de folos domnilor?

— Mai întâi prin a te comporta cum se cuvine, îi reproşă generalul.

Timp de câteva secunde stăpâni liniştea. George se uită de la o faţă la alta a ofiţerilor adunaţi acolo şi nu văzu decât priviri reci.

— Ai încercat să eliberezi un deţinut, spuse generalul esenţialul. În plus ai permis deţinuţilor de la o altă baracă să-i atace pe deţinuţii de la poarta principală. S-au înregistrat treisprezece răniţi. Ce ai de spus în apărarea dumitale? Dar pe scurt, te rog!

— Am ajutat la eliberarea unui nevinovat, spuse cu îndrăzneală George. Fraţii Armand pot să-şi dovedească nevinovăţia şi o vor face în Franţa. Am făcut-o din dragoste faţă de aproapele meu şi mă declar nevinovat.

— Asupra acestei fapte părerile noastre diferă, veni răspunsul simplu şi rece al generalului. Ca o consecinţă a faptei dumitale m-ai silit să impun stare de necesitate asupra întregii colonii. Acum va urma doar sentinţa Curţii Marţiale în faţa căreia stai. Aşadar cine eşti dumneata de fapt?

— Refuz să răspund la această întrebare!

— Asta nu ne deranjează prea mult. Vei purta numărul 819. Aşa că vei fi condamnat 819. Ce ai de spus în apărarea dumitale?

— Am spus tot ce-am avut de spus!

— Noi suntem de altă părere. Aceasta sună cam aşa: complicitate la eliberarea unui deţinut, instigare la rebeliune a unui număr de deţinuţi. Pentru asta e prevăzută pedeapsa cu moartea. Luând în considerare vârsta dumitale tânără, poate vom fi mai îngăduitori. Căpitane Ficheau, prezintă alocuţiune.

Un ofiţer mai în vârstă, cu o faţă de pergament, uscată de soarele tropicelor şi probabil suferind de ficat. Aşa cum se citea pe expresia înveninată a feţei sale, se ridică în picioare şi îşi începu peroraţia pe un ton uniform.

— Acuzatul prezintă circumstanţele agravante care nu fac decât să-l incrimineze şi mai mult. Îşi motivează faptele de o manieră copilăroasă, romantică. Aş recomanda pedeapsa cu moartea dar având în vedere vârsta acuzatului mă rezum la închisoare pe viaţă sau cel puţin douăzeci de ani muncă silnică pe insula Cayenne.

Imediat se ridică şi apărătorul, un tânăr locotenent care nu era de crezut că ar mai fi putut înclina cu ceva balanţa dezechilibrată atât de mult în sensul acuzării.

Generalul se ridică în picioare şi se retrase cu doi dintre ofiţerii săi într-unul din colţurile încăperii pentru consultare. Toţi se ridicară de pe locurile lor când ofiţerii care deliberaseră se întoarseră să-şi ia locurile. Generalul dădu citire sentinţei tribunalului Curţii Marţiale, adhoc constituită.

— Acuzatul cu numărul 819 a comis infracţiunea de complicitate la evadarea deţinuţilor şi instigare la revoltă. Ţinând cont de tinereţea lui este condamnat la cincisprezece ani de pedeapsă cu muncă silnică pe insula Cayenne. Condamnatul va fi găzduit în baraca cu numărul trei, de unde a înlesnit fuga deţinutului.

Domnii ofiţeri componenţi ai Curţii Marţiale se reaşezaseră. Generalul se întoarse către uriaşul Jules:

— Ascultă aici, vreau ca deţinutul să rămână în viaţă, s-a înţeles? Poate că ne va trăda complicii săi. În rest poţi să-l iniţiezi în îndatoririle pe care le va avea ca deţinut. Puteţi pleca!

Aşa se sfârşi pentru George tentativa de eliberare a lui Lucien Armand. Acum devenise el deţinut pe Insula

Diavolului. Fu condus într-o mică încăpere unde fu dezbrăcat de haine şi şurluit din cap până în picioare. I se înmână costumul de deţinut pe care trebuia să îl îmbrace pe loc. Urmă apoi tunderea la zero. Un supraveghetor tot atât de solid ca Jules îl luă în primire:

— Aşadar ai vrut să eliberezi un deţinut? Nu te-ai gândit că poţi ajunge tu însuţi în locul lui? Jules, ţi-l încredinţez ţie să-l iniţiezi în toate.

— Prea bine domnule Thibaut, răspunse Jules.

Aşadar acesta era acel Thibaut pe care îl cunoştea din descrierile lui Armand.

Gardianul şef îşi lăsă mâna sa grea pe umărul lui George spunându-i:

— Nu trebuia să îşi vâri nasul în treburile altora! O să-ţi blestemi ziua în care te-ai gândit la asta! Cum a putut evadatul Armand să scape de furia rechinilor? Doar nu era nici un vas în apropiere.

George nu-i răspunse, dar Jules chicoti nervos:

— O să-l fac pe micuţul ăsta să ciripească până mâine!

— Din partea mea n-ai decât! Dar ai auzit ce a spus generalul, zise Thibaut. Trebuie să rămână în viaţă. Interoghează-l mai cu duhul blândeţii. Hai acum cu mine, micuţule, la baraca cu numărul trei!

IV
VIAŢA PE INSULA CAYENNE

GEORGE ERA ÎNCĂ AMEŢIT când păşi alături de cei doi oameni înalţi către baraca cu numărul trei. Nu-i venea să creadă că e posibil ca în ultimul moment, când reuşita evadării lui Lucien Armand era dincolo de orice dubiu, el să sfârşească prin a fi capturat. Scurtul drum parcurs prin răcoarea nopţii îi făcu bine concomitent îşi dădu seama că îl aştepta o soartă grea. Thibaut îl ura şi Jules va face totul ca să-l chinuiască pe protejatul său întrucât numărul 819 îl păcălise să o ia spre poarta principală, în noaptea evadării. Tânărul îşi propuse să nu se lase în nici un fel intimidat sau înfrânt. În acest din urmă caz ar fi purtat o viaţă întreagă pe corp relicvele acestei situaţii. Se bucura că pe mare se antrena zilnic cu Petre şi devenise un boxer desăvârşit şi stăpânea şi arta asiatică de jiu-jitsu. Vroia să-i arate lui Jules de ce este în stare în caz că acesta ar fi avut de gând să-l provoace.

Înaintea barăcii stăteau patru soldaţi cu armele pe spinare, iar pe alţi patru, George îi văzu dispărând după colţul clădirii, făcându-şi rondul. Aşadar baraca era păzită cu străşnicie.

— S-au liniştit deja păsărelele? îl întrebă Thibaut pe unul dintre gardieni.

— S-au potolit deja, veni prompt răspunsul. Ăsta este unul nou? E tânărul care a luat parte la încercarea de eliberare? Păsărelele noastre se vor bucura grozav să aibă plăcerea de a-l saluta. Aş vrea să văd ce mai rămâne întreg la el mâine dimineaţă!

— Generalul vrea să rămână în viaţă pentru a fi apt la diferite întrebări. Jules va avea de grijă ca să nu i se întâmple nimic.

Soldatul dădu numai din cap, râzând. Uşa fu deschisă. Din interiorul barăcii răzbăteau gemete uşoare.

— Aceştia sunt numai câţiva răniţi uşor, îl lămuri Thibaut. Au luat prea în serios sfatul vostru. Acum, timp de 15 ani vor găsi ei timpul, locul şi mijloacele prin care să regleze conturile. Înăuntru cu el! Jules, tu să-i areţi patul lui. Va primi efectele deţinutului evadat.

Uşa se închise cu zgomot. George se găsea deja înăuntru barăcii de unde fu întâmpinat doar de priviri de ură şi dorinţi de răzbunare.

— Ia ascultaţi aici, strigă Jules aprinzând lumina în dormitor. Aici e păsărica pe care am prins-o tocmai când

vroia să facă huşti peste gard. Am fi fost cu toţii liberi dacă indivizii nu ne-ar fi indicat o direcţie falsă. Ei nu vroiau altceva decât să-l ia cu ei pe Lucien.

Mai multe siluete se ridicară de pe priciurile lor cu pumnii ridicaţi spre George.

— Ei şi acum, linişte! încercă Jules să-i potolească pe ceilalţi deţinuţi, cu o voce încărcată de potenţiale ameninţări. Generalul i-a mers tipul drept la inimă. Păsărica asta trebuie să trăiască până ce va ciripi îndeajuns ca să afle cine a pus totul la cale. Înapoi! O să mă socotesc şi eu mai târziu personal cu el. Acum însă, stă sub aripa mea protectoare. Nimeni să nu-l atingă! Înţeles? Hai la fereastră, micuţule, să-ţi arăt vizuina ta!

— Domnilor, se-ntoarse George politicos către ceilalţi deţinuţi. Vă salut şi sper să ne înţelegem bine împreună.

Câţiva deţinuţi izbucniră într-un hohot de râs batjocoritor.

— De fapt, nu eu v-am spus că poarta principală e deschisă. A făcut-o căpitanul meu şi împotriva lui nu aveam voie să crâcnesc. Aşa că nu fiţi nedrepţi cu mine. Din partea mea, puteţi fi liberi cu toţii. Voi nu mi-aţi făcut nimic.

Dintr-un colţ al barăcii se ridicară murmure aprobatoare.

— Jules, micuţul are dreptate! Doar nu dorea ca mai târziu să simtă pe spinarea lui odgonul căpitanului. De aceea nu şi-a putut contrazice căpitanul, spuse un om îndesat, dar înalt şi puternic. Dacă suntem prizonieri aici, nu trebuie să-i nedreptăţim pe alţii. Micuţul îmi place aşa că fi raţional, Jules!

— Ar fi cu totul altceva dacă l-am avea aici pe căpitanul lui. Pe tânăr lasă-l aşadar în pace!

— Fii bucuros că te las eu pe tine în pace! mârâi Jules. Am de la general şi de la Thibaut misiunea de a-l lăsa să trăiesc, dar să-l fac să vorbească. Şi chiar asta am de gând să fac! Dacă o să-i fac ceva atunci nu ceva serios, care să-i dăuneze. Deocamdată!

George era bucuros că uriaşul îl dusese în colţul barăcii, având în spatele lui fereastra zăbrelită. Avea astfel spatele acoperit, ceea ce îi putea fi de folos mai târziu.

Jules credea probabil că o să fie floare la ureche să se joace cu el şi că nişte palme zdravene ar fi meritat el oricum. Aceasta n-o să-i dăuneze prea mult sănătăţii. De aceea, se îndreptă spre el acum, cu mâna ridicată. Dar tânărul era în gardă. Când laba greoaie a lui Jules lovi, George se întoarse cu îndemânare într-o parte astfel încât lovitura căzu în gol. Jules însă se clătină ameţit din cauza forţei inerţiale. În clipa următoare trunchiul superior al uriaşului zvâcni înapoi, după

o izbitură straşnică. Ceea ce el nu considerase posibil, se întâmplase. Tânărul care făcuse impresia unui slăbănog de statură medie tovarăşilor lui, îl pocnise cu toată forţa în bărbie, ceea ce uriaşului nu i se mai întâmplase în întreaga lui carieră. George îşi pusese toată forţa în lovitura sa, dar uriaşul era destul de stabil pe picioare ca să nu se prăbuşească imediat, cum ar fi fost normal cu oricine altcineva de gabarit mai redus. Jules fusese scuturat puternic, dar încă se mai ţinea pe cei doi stâlpi solizi care erau picioarele sale. Asta nu-i convenea deloc lui George, întrucât nu era greu de presupus că omul întărâtat îşi va da toată silinţa şi nu îl va cruţa deloc.

De aceea fiul căpitanului Farrow nu avea deloc intenţia să-l lase pe uriaş să-şi revină, ci voia să-şi exploateze până la capăt primul succes. Din nou sări la acesta care respire de acum cu greutate. O a doua lovitură în bărbie, nu mai puţin puternică decât prima, îl zgudui din temelii pe Jules. Spectatorii aplaudară entuziaşti. Asta era o luptă dreaptă pe placul lor…

Aşa ceva îi despăgubea puţin după dezamăgirea pe care o suferise după încercarea de răzvrătire şi evadare. Sigur că-i doreau lui Jules, pe care îl pizmuiau, o corecţie straşnică din partea insignifiantului tânăr intrus.

Jules urlă de furie, se repezi înainte şi lovi ca un sălbatic în jur. Dar loviturile sale, puternice ca barosul fierarului, nimeriseră în gol, întrucât George se eschiva cu îndemânare. O a treia lovitură a lui George îl nimeri pe uriaş, care se încolăci de durere. Ca o gorilă se repezi acum Jules spre George căutând să-l înghesuie înspre pat, unde tânărul nu s-ar fi putut apăra cum trebuie. În felul acesta George ajunsese într-o situaţie ce îi putea deveni periculoasă. Dar nu degeaba se antrenase el atât de mult. Mai întâi căpătă un pumn de la Jules, făcând o eschivă graţioasă după ce-i prinse mâna dreaptă şi-l împinse cu toată puterea într-o mişcare de răsucire înapoi. Jules ţipă ca muşcat de şarpe.

Aplauzele pentru George urcară până la cotele cele mai înalte. Individual solid şi îndesat care intervenise primul în favoarea lui George strigă cât îl ţineau bojocii:

— Bravo tinere! Tăbăceşte-i cojocul! Nu-l slăbi deloc, căci o merită, prostănacul!

Câteva îndemnuri veniră din toate zonele încăperii pentru a-l termina pe Jules, dar George se întoarse spre deţinuţi şi le spuse:

— Cred că ajunge de acum! Am vrut numai să-i arăt că folosindu-te de mobilitate şi dibăcie poţi să învingi şi forţele

uriaşe pe care fără îndoială le posedă Jules. Eu nu vreau să-i fac rău, mai mult chiar vreau să fiu un camarad de nădejde, mai ales că ne aşteaptă împreună o soartă grea.

George merse după ce spuse cuvintele acestea ascultate în tăcere de toţi cei prezenţi, înspre Jules, care stătea ghemuit de durere, îi puse mâna pe umăr şi îi zise:

— Ei, acum ajunge, nu-i aşa? Poţi să şi continui, dar de ce să ne batem între noi pentru plăcerea altora? Am vrut doar să arăt că ştiu să mă apăr.

Spunând acestea îi întinse mâna dreaptă. Şovăind însă, uriaşul îşi puse laba sa de urs în mâna micuţă a lui George. În momentul următor uşa fu dată la o parte. O voce atotstăpânitoare începu să ţipe:

— Ce s-a întâmplat aici? Unde este novicele?

Era căpitanul care citise actul de acuzare în procesul Curţii Marţiale. George făcu câţiva paşi înainte şi se aplecă uşor:

— Dacă de mine e vorba, iată, sunt aici!

— Văd că sângerezi la mână. Ce s-a întâmplat aici?

George se uită la mâna lui, de unde într-adevăr se prelingea un firişor roşu de sânge. Nu se gândise însă să-l trădeze pe Jules ci numai spuse:

— Probabil că m-am rănit de marginea patului.

Căpitanul francez nu prea credea asta, se uită mai întâi la uriaşul Jules, se uită la faţa acestuia, care mai purta urmele luptei, se uită din nou la George clătinând numai din cap, după care părăsi baraca fără a mai spune nici un cuvânt. În urma lui uşa fu închisă de afară.

— Ai brodit-o şi de data asta, micuţule, spuse individul îndesat vorbind pe un ton potolit. Dacă ai fi mărturisit deschis că te-ai bătut cu Jules aţi fi încasat amândoi trei zile de arest sever pentru asta.

Jules se apropie de George şi-l bătu încetişor cu laba sa pe spate:

— Nu mi-o lua în nume de rău, spuse el în cele din urmă.

În felul acesta, prin eroismul său şi prin spiritul de camaraderie arătat ulterior, George se făcu peste tot simpatizat. Iată cât de repede poţi să schimbi impresia oamenilor. Când George intrase în baracă fiecare deţinut l-ar fi omorât cu plăcere, acum era bine văzut şi respectat de către toţi cei prezenţi.

— Mă numesc Pierre şi sunt din Marsilia, se prezentă individul îndesat. Cum te numeşti tu?

George reflectă bine. Sigur că nu era dine dacă s-ar fi recomandat ca şi fiul căpitanului Farrow. Aşa că spuse simplu:

— Mă numesc Renee ca şi unul dintre cei doi Armand şi sunt elev marinar sau mus, cum se spune pe un cuter. Căpitanul meu l-a pescuit pe Armand care evadase de prima dată şi acesta a jurat pe cei are mai sfânt că el şi fratele lui au fost trimişi nevinovaţi pe insula Cayenne. Aşa că s-a intenţionat ca şi celălalt frate să fie eliberat. Păcat că am fost prins de către Jules.

— Ai avut ghinion, atâta tot, spuse Pierre compătimitor. Ţi-aş fi dorit să fi scăpat mai uşor. Cincisprezece ani pe insula Cayenne este un timp îndelungat. Poate că vor încerca camarazii tăi să te scape, dar acum va fi al dracului de greu.

— Poate că va face căpitanul meu o petiţie la autorităţile franceze competente. Dacă cei doi Armand îşi pot dovedi nevinovăţia, atunci propria mea vină poate fi pe jumătate absolvită.

— Ai dreptate, te pot graţia sau te pot transporta de la Cayenne în Franţa pentru a petrece vreo câţiva ani într-o închisoare normală.

Pierre păru să mai chibzuiască o vreme la situaţia lui, după care se întoarse pe priciul său zicându-i:

— Noapte bună, micuţule! mai veni urarea din zona unde se întinsese acesta.

De asemenea şi ceilalţi deţinuţi se îndreptară spre paturile lor. Unul dintre aceştia stinse lumina. Prin ferestrele zăbrelite se filtra lumina de afară, zugrăvind figuri rocamboleşti pe pereţii barăcii sau poate pe podea. Deţinuţii din baraca numărul trei erau cu toţii marcaţi de comportamentul lui George. Nu pentru tinereţea lui sau pentru că beneficia de o educaţie mai bună, ci pentru simplu fapt că după ce-l învinsese într-o luptă dreaptă îi întinsese mâna. Pierre şi ceilalţi câţiva încercară să-i facă lui George traiul mai comod. Câţiva dintre ei aduseră câteva pături pentru ca micuţul lor să nu fie jenat de rama goală a patului din lemn. George nu ştia ce să facă cu atâtea pături, dar nu le refuză pentru a nu-i jigni pe Pierre şi pe simpatizanţii ceilalţi pe care şi-i câştigase. Ştia el prea bine că şi duşmănia lor era tot aşa de uşor de dobândit. Se înveli în pături şi în curând adormi, în timp ce mulţi deţinuţi mai vârstnici se gândeau cu nostalgie la viaţa lor trecută.

V
O EVADARE ÎNDRĂZNEAŢĂ

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ, când George se trezi într-un vacarm îngrozitor, nu-şi dădu seama de prima dată unde se găseşte. Când se ridică însă în capul oaselor şi văzu toate acele siluete în jurul lui străduindu-se să se îmbrace şi să se spele, îl trecu un fior de groază. Aşadar aici, printre aceşti oameni îngrozitori să fie el sortit să ispăşească cincisprezece ani de muncă silnică? Nu va rezista atâta. Oricât de robust ar arăta el din punct de vedere fizic, din punct de vedere psihic va claca cu siguranţă. Bineînţeles că tatăl său şi cu toţi camarazii săi vor încerca tot ce le va sta în putinţă pentru a-l scoate de aici. El însuşi va trebui să îşi bată capul cum i va putea face, doar să evadeze de aici. Mai întâi vor trebui liniştite spiritele autorităţilor franceze şi ale ofiţerilor implicaţi. Atâta timp cât generalul nu va ridica starea de necesitate nu se putea nici gândi la o posibilitate de scăpare. Foarte mult starea aceasta de alarmă nu putea dura şi vor veni timpuri normale pentru lagărul de pedeapsă din Cayenne.

— Ai dormit bine, Rene? îl salută Pierre.

Prietenos, deţinutul cel îndesat merse înspre George întinzându-i mâna. Veni şi Jules pentru a-l iniţia în treburile cotidiene care-l aşteptau în baracă. Cele de rutină, fireşti. Deţinuţii se pregăteau tocmai să-şi împăture cuverturile cu grijă, când supraveghetorul şef Thibaut intră în baracă.

George nu se întoarse înapoi ci îl privea numai din lateral şi îşi făcu mai degrabă de lucru cu păturile sale. Deodată auzi o voce aspră în faţa lui zicându-i:

— Cum de ai reuşit să aduni toate păturile?

George se făcu că nu aude şi îşi continuă treaba începută. Primi însă o izbitură în spate încât se întoarse cu iuţeala fulgerului pe călcâie, încât Thibaut tresări înspăimântat atât de mobilitatea extremă a tânărului cât şi de focul arzător care-i scăpără din priviri. Cu o voce aspră îl întrebă pe supraveghetor:

— Stă în atribuţiile dumitale de serviciu ca să-l loveşti pe deţinut brusc şi fără prevenire în spate?

— Nu ţipa atât de tare! zise Thibaut, întrucât George vorbise cu o voce atât de înaltă încât vocea sa răzbătuse sigur prin uşa deschisă şi putea fi auzită de afară.

— Aşa se comportă un cetăţean al glorioasei naţiuni franceze? îl întrebă George tot atât de puternic mai departe.

— La dracu, încetează odată, scrâşni Thibaut, bătrânul este în apropiere.

George zări prin uşa deschisă, în curte, o uniformă de ofiţer. Cu aceeaşi voce puternică de mai înainte îl repezi pe gardianul şef:

— Prin bătrân vrei să spui de domnul general? Scuză-mă, dar mă pot obişnui cu greu cu jargonul dumitale. De fapt mă mir că ai îndrăznit să-mi aplici lovitura aici, direct în spate, ştiind că domnul general se găseşte pe undeva prin apropiere.

— Este chiar aici, răsună de afară o voce rece, tăioasă. Ce se petrece aici Thibaut?

Cel întrebat nu putu scoate nici un sunet de îngrozit ce era. Atunci generalul se îndreptă spre George:

— Spune prin urmare dumneata număr 819!

Thibaut îşi găsise din nou darul vorbirii:

— L-am atins pe acest tânăr uşor pe spate întrucât pe patul lui erau mai multe pături decât prevedea regulamentul.

— Îmi pot imagina ce înseamnă atingerea dumitale Thibaut. Dar să lăsăm asta. Număr 819, nu ştiai că fiecare deţinut are dreptul numai la două pături şi trebuie să se limiteze la asta? Pe viitor ţine cont de asta Thibaut poartă-te cumsecade cu numărul 819, am aflat tocmai cum s-a comportat el cu Jules. Tot respectul, număr 819!

— Cu privire la pături mă voi conforma pe viitor strict prevederilor regulamentului, spuse George privindu-l franc pe general, fără teamă, în faţă.

— Foarte bine, veni răspunsul sec şi rece al generalului.

Înaltul ofiţer era pe punctul de a se despărţi de George când fiul căpitanului Farrow i se mai adresă odată:

— Domnule general, pot să primesc pumnalul meu înapoi după ce voi fi făcut cei cinsprezece ani de pedeapsă? Reprezintă pentru mine un suvenir nepreţuit din India de o factură cu totul personală. O tânără fiică de prinţ mi l-a făcut cadou.

— Armele sunt rechiziţionate, spuse generalul pe un ton aspru. Deocamdată stă deasupra biroului meu pe perete şi stă bine acolo. De fapt pare să reprezinte cu adevărat o piesă foarte valoroasă.

Fără a mai aştepta poate un răspuns din partea interlocutorilor, generalul se roti pe călcâie şi părăsi cu paşi mari dormitorul prizonierilor din baraca cu numărul trei.

Thibaut luă poziţia de drepţi până când generalul trase uşa după el şi adjutantul său o închise, se întoarse înspre George ca şi cum ar fi voit să-i mai spună ceva. Se răzgândi însă şi

nu-i mai zise nimic. Se putea imagina că n-ar fi fost un cuvânt de mulţumire.

O perioadă domni liniştea în încăpere, apoi supraveghetorul şef spuse tuturor, dar era vizat în special George:

— Azi avem program de desţelenire!

— Ei, atunci am prilejul de a învăţa ceva nou. Niciodată nu se ştie la ce-ţi foloseşte, se adresă George celor din jur.

Câţiva deţinuţi începură să chicotească pentru că deşi cuvintele acestea au fost spuse pe un ton absolut nevinovat şi foarte cuviincios ştiau ei prea bine ce nuanţă de batjocură ascundeau ele.

Thibaut îi repezi pe câţiva, dar aceştia nici măcar nu erau obişnuiţi cu mai puţin de atât.

— Veţi primi cafea, mai spuse el înainte de a părăsi dormitorul. Pe George nu-l mai învrednici cu nici un afront, îşi dădea seama că tânărul acesta îi era superior ca pregătire şi nu voia să mai încaseze o înfrângere. Îi ajungea ce i s-a întâmplat în dimineaţa asta în baraca cu numărul trei.

— Minunat micuţule, se entuziasmă Jules, de îndată ce Thibaut părăsise încăperea.

— Eşti dat dracului, Rene! râse şi Pierre. Nu te lăsa călcat pe coadă de Thibaut! Este cel mai sălbatic dintre supraveghetori, dar ai dovedit că îl poţi pune la punct, dacă vrei. A fost o mare bucurie pentru noi toţi să vedem cum l-ai pus la punct. De asta poţi fi convins.

Cu mult entuziasm doi dintre deţinuţi îl ajutară pe George să aranjeze păturile, aşa cum cerea regulamentul.

Jules care era cel mai în vârstă ţiui printre dinţi. Deţinuţii păşiră unul după altul în rând. În acest fel se merse înspre cantină, unde George îşi primi cafeaua de dimineaţă şi setul de tacâmuri pentru mâncare. Toţi gardienii, precum şi deţinuţii din celelalte barăci îl examinară pe George cu mare atenţie, se puseră foarte repede în temă cu evenimentele din noaptea precedentă. Şuşoteala aici funcţiona de minune şi mai repede nu ar fi putut-o face nici un ziar din lume.

George nu se sinchisi de interesul pe care o stârni persoana sa. Îşi luă tacâmurile şi apoi cana cu cafea de la al treilea ghişeu primindu-şi apoi pâinea de grâu. Cu toate acestea merse cu paşi de gâscă de la baraca numărul trei până la cea mai scundă din complexul de locuinţe, în dispozitiv, acolo unde la două mese lungi de lemn se lua micul dejun.

După douăzeci de minute vasele de bucătărie au fost spălate în baracă şi aşezate pe poliţe. Şi pentru aceasta erau necesare indicaţii şi prescripţii care trebuiau neapărat

păstrate. Jules se ocupă de George, spunându-i nici amabil dar nici cu ură ce are de făcut pentru a nu-şi atrage asupra sa mânia supraveghetorilor.

Thibaut îşi făcu intrarea cu carneţelul său de notiţe în mână şi repartiză munca pe plantaţie. Câţiva deţinuţi dintre care Piere şi 819 fură repartizaţi la defrişarea terenului.

Faţa lui Thibaut arăta un triumf ironic atunci când le făcu tuturor cunoscut planul de muncă.

George rămase netulburat şi zâmbi. Thibaut se apropie de el, rămase cam la o distanţă de un metru de acesta şi spuse încetişor aproape sufocându-se de mânie:

— De ce râzi nr. 819? Nu cumva râzi de mine?

— N-aş îndrăzni să râd niciodată de dumneata, domnule Thibaut! veni răspunsul prompt de pe buzele tânărului. Mă bucur dacă-i permis să o spun franc, de munca asta!

— Aşteaptă tu numai, omule! scrâşni Thibaut.

George se uită spre un punct nedefinit în aer.

— Răspunde omule, strigă Thibaut cu o voce mai sonoră, decât i-ar fi plăcut s-o facă.

Când se uită la făptura tânărului trebuia să se stăpânească din răsputeri, pentru a nu reizbucni într-un acces de mânie.

— De ce taci număr 819? i se adresă direct supraveghetorul.

— La mine te referi când ai spus, omule? veni răspunsul politicos al lui George. Scuză-mă te rog, dar nu mi-am dat seama.

Deţinuţii rânjiră, când şi-au suprimat bărbăteşte râsul direct şi batjocoritor. În afară de asta îl văzură aproape pe tânărul locotenent care-l apărase în timpul procesului. Acesta urmărea scena dintre Thibaut şi numărul 819.

— De tine era vorba 819, a căror vine proeminente se evidenţiaseră pe fruntea şi pe gâtul său, dar în special în jurul tâmplelor. Tânărul locotenent îl scuti pe George de a mai da un răspuns, în clipa în care apăru lângă cei doi. Lui îi plăcuse curajul tânărului. Thibaut sări la raport, dar locotenentul îl pofti să ia pe loc repaus şi i se dresă lui George:

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult număr 819, dar faptele dumitale te-au apăsat ele însele prea mult.

— Am spus numai adevărul, spuse George cu o privire serioasă. Oricum, vă mulţumesc pentru bunăvoinţă.

Ofiţerul nu răspunse nimic la toate acestea şi se întoarse spre o altă grupă de prizonieri. Deţinuţii îi aruncară lui George priviri admirative.

Thibaut dăduse mai departe comenzile sale. Toţi au putut constata că supraveghetorul era foarte furios pe George, dar

nu îndrăzni să-l provoace.

Mica grupă care fusese constituită pentru desţelenire îşi luă dintr-o magazie diferite unelte, sape, hârleţe, topoare, fierăstraie….

Pierre care mergea înaintea lui îi şopti lui George:

— Număr 819! Thibaut o să-ţi repartizeze cu siguranţă cel mai gros copac pe care să-l tai. Dar te voi ajuta pe cât pot, oricum, mă pricep mai bine la astfel de treburi.

Printr-o mică poartă în partea din spate a gardului de sârmă se putea ajunge la o plantaţie destul de curată, plasată în junglă. În afară de Thibaut îl însoţeau pe acesta şi câţiva soldaţi foarte bine înarmaţi. Aceştia aruncară câteva priviri bănuitoare înspre liziera din junglă profilată în faţă. Parcă ar fi bănuit că tovarăşii micuţului ar fi încercat să-l elibereze pe acesta. Şi Thibaut părea să aibă aceleaşi temeri pentru că spuse cu o voce mai puternică decât s-ar fi impus:

— Dacă se arată partenerii numărului 819, camarazi, trageţi fără somaţie! Acum nu există cruţare!

După câteva minute Thibaut porunci să se lase uneltele jos. Abia acum îşi împărţi sectoarele de lucru deţinuţilor. După ce făcu totul, veni înspre George şi-i spuse:

— Număr 819, vezi tu copacul ăla gros de teak de acolo? Pe ăla vreau să-l tai. Până diseară treaba trebuie să fie gata. Să nu-mi spui că eşti obosit! Dă-ţi toată silinţa, altfel deseară vei rămâne fără cină!

— Am înţeles! spuse George şi păşi direct înspre copacul pe care Thibaut i-l indicase.

Câteva tufişuri care îi împiedică accesul le îndepărtă cu câteva lovituri precise de topor. Ocoli apoi copacul, pentru a găsi locul propice de unde putea porni asaltul. Câteva secunde mai târziu, toporul deţinutului cu numărul 819 începu să muşte în lemnul tare de teak, al copacului. Curând George trebui să constate că treaba pe care i-o atribuise Thibaut depăşea puterile unui singur om şi nu putea fi terminată pân seara. Lemnul de teak este deosebit de tare şi duritatea lui creşte pe măsură ce te apropii de măduva lui. În afară de asta, avea o circumferinţă atât de mare încât nici doi oameni cu braţele întinse nu l-ar fi putut înconjura. George însă lucra fără să se lase intimidat. Unul dintre soldaţii care-l păzeau se uita acum cu arma sprijinită lângă el, minunându-se cum de în ciuda staturii sale fragile acest tânăr era atât de viguros şi începuse lucrul cu atâta dăruire. Thibaut veni destul de des în apropierea locului în care muncea George dar nu găsi nimic care să-i reproşeze. Înspre amiază, George găsea o oboseală amară ce i se înscăunase în mădulare, dar

nu se dădu bătut, strânse numai din dinţi, munci mai departe până când toţi luară o pauză de masă de o oră.

Atunci găsiră numai răgazul să-şi şteargă sudoarea deţinuţii care munciseră neîntrerupt de pe chipurile lor arse de soare, sub o căldură care te toropea, venită dinspre un cer albastru fără pic de norişor pe el.

Prizonierii se aşezară în iarba înaltă, după ce înainte cercetară cu atenţie locul pentru a nu se pomeni cu vreun şarpe în apropiere. Se repeziră asupra pâinii cu slănină şi băură cafea din gamele în care băutura devenise călduţă şi searbădă.

Pierre care luase loc chiar în apropierea lui George pentru a se bucura de umbra unui copac cu coroană bogată, îi zâmbi şi îi spuse arătând înspre copacul gros de teak:

— Nu ştiu cum faci, dar văd că ai spor mai mare decât mine, deşcă bătrână. Şi în general ca noi toţi. Thibaut e supărat foc. Cum reuşeşti?

Supraveghetorul şef stătea un pic mai departe, arăta o mutră dezolată şi-şi făcea de lucru la ciolanul de curcan rece cu care staff-ul superior de comandă se aprovizionase pentru prânz. Destul de des privea înspre numărul 819 dar acesta se făcea că nu-l vede. Desigur că Thibaut arunca numai priviri furişe, pentru a nu crea impresia că îl interesează vreun deţinut în mod deosebit. În cele din urmă în ciuda fierbinţelii amiezii Thibaut se ridică în picioare şi începu sa în transă să se plimbe de colo până colo.

— Sunt foarte curios ce-o mai inventa, îi şopti Pierre lui George. Coace ceva, asta-i sigur!

Trecuse o jumătate din timpul alocat pauzei de masă când Thibaut se apropie de George şi se opri chiar în apropierea acestuia. De mai multe ori păru că vrea să-i vorbească. Dar întrucât George nu se uita la el şi nici nu afişa vreo mutră batjocoritoare, ci părea preocupat numai să-şi rumege bucata de slănină cu pâine, acesta renunţă în cele din urmă şi se îndepărtă. Scuturase numai capul şi se îndepărtase. Faptul că nu putuse să-i adreseze nici o vorbă, nici măcar unui individ atât de tânăr ca George, spunea ceva. Nu i se mai întâmplase niciodată.

— Da, da, clima asta ucigătoare, îi trecu lui prin minte. Omul îmbătrâneşte aici prea repede, nu ar trebui să mă agit prea mult pentru toate nimicurile! Asta-mi dăunează sănătăţii! Trebuie să mă transfer cât mai repede de pe insula asta blestemată!

Când la un semnal dat de fluierul care şi-l agăţase Thibaut la gât, toţi deţinuţii se ridicaseră în picioare, semn că pauza

de masă se terminase, o făcu şi George împreună cu ceilalţi, şoptindu-i lui Pierre la ureche:

— Ei şi acum să vedem cum putem doborî copăcelul ăsta!

— Tinere eşti un as, îi şopti Pierre repede, înainte de a se duce la vechiul său loc de muncă.

Fără să fi obosit, numărul 819 lucră întreaga după masă. Aproape fără pauză răsunară loviturile lui de secure auzindu-se până la marginea junglei. Soldaţii care treceau pe lângă el se minunau cât era de îndemânatic acesta la munca cu toporul. Asta nu i-o bănuiseră în nici un caz micuţului.

— Da, da, ştiu că ăsta este un elev marinar cum nu s-a mai văzut altul, gândiră aceştia.

Câteodată George se uita pe furiş în desiş. Spera necontenit să vadă acolo figura prea binecunoscută a tatălui său sau a lui Petre, dar nimic din toate astea nu se petrecu. Poate că tatăl său va încerca în noaptea următoare ca să adoarmă întreaga colonie cu grenade cu gaze. Spera ca la deşteptare să se trezească direct în cabina tatălui său. George era acum aproape convins că aşa vor decurge lucrurile şi prin urmare nu mai dădu nici o atenţie tufişurilor înconjurătoare. Deodată auzi undeva în spatele său ciripitul ciudat al unei păsări, care aici pe insula Cayenne nu avea ce căuta. Thibaut şi soldaţii săi nu prea erau ei experţi în zoologia insulei pentru a-şi da seama. Toporul aproape că îi căzu din mână lui George, când dintr-un tufiş din spate se ivi drept în faţa lui Petre.

— Domnule George, şopti timonierul, retrage-te acum în spate, ocazia e favorabilă, toţi urmăritorii sunt reţinuţi.

George mai aplică câteva lovituri puternice de topor copacului care începu să se clatine după care se retrase cu iuţeala fulgerului în dosul desişului. Aici îi găsi pe Petre şi pe tatăl său. Puţin mai în spate pândeau cincisprezece camarazi de pe submarin asupra a tot ce se putea întâmpla. Grenadele cu gaze le aveau cu toţii pregătite în mână. Salutul dintre George şi căpitan consta într-o strângere puternică de mână. Apoi căpitanul îi şopti repede:

— De îndată ce vor observa dispariţia ta supraveghetorii vor fi în apropierea desişului. Vom putea apoi porni în linişte spre coastă de unde bărcile de aluminiu ne vor duce la Dox-ul nostru.

— Trebuie mai întâi să-mi recuperez armele, îl contrazise George. Acum sunt la general.

Farrow încuviinţă:

— Pumnalul Sanjei nu l-aş lăsa aici nici eu! Cât despre pistoale nu-i nici o pagubă!

— Dă-mi o grenadă cu gaze şi pistolul, îl rugă tânărul pe tatăl său. O să-mi iau singur ce-mi aparţine. Aşteptaţi-mă puţin înainte de căderea întunericului în locul unde am încălecat prima dată zidul. Voi fi cu siguranţă acolo.

George ascunse grenada şi pistolul în veşmântul larg de puşcăriaş şi se târî înspre copacul gros de teak, unde îşi reluă imediat lucrul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Thibaut veni în clipa următoare încet înspre el. Din nou i se păru lui George că ar avea o întrebare pe buze, dar păstră totuşi tăcerea. Îl privi mohorât doar cum lucra. Poate că îl necăjea faptul că în curând va fi gata cu munca pe care i-o atribuise. George îşi dădea seama că copacul putea să se prăbuşească în orice moment, de aceea lucra cu îndârjire mai departe. Nimeni dintre soldaţi sau deţinuţi nu era atât de aproape încât să fie periclitat la o eventuală prăbuşire a copacului. Thibaut stătea într-un unghi care nu-l putea expune pericolului, dar George se gândea că o mică spaimă nu i-ar strica nici acestuia, ba i-ar prinde chiar bine. Nu-l avertiză prin urmare, ci se opinti pentru a mai face câteva crestături în trunchiul copacului gros. Când deodată copacul se înclină mai întâi încet, apoi mai tare, soldatul care stătea mai aproape izbucni într-un strigăt ascuţit. Thibaut se deşteptă ca dintr-un vis urât, se uită în sus, văzu pacostea vegetală venind peste el şi se salvă exact la timp, făcând câteva sărituri laterale. Lui George îi trebuiră numai doi, trei paşi laterali pentru a evita să fie strivit. Cu un bubuit puternic trunchiul copacului se prăbuşi la pământ. Thibaut pălise, buzele sale livide tremurau. Ca vrăjit mai stătea acesta privind copacul care era cât pe aici să-l strivească. George păşi alături de el şi-i spuse:

— Scuză-mă te rog că nu te-am avertizat la timp. În toiul lucrului nu mi-am putut închipui că ai putea fi atât de aproape. Trebuia doar să încerc să dau gata copacul până la sfârşitul zilei de lucru, dacă nu vroiam să renunţ la cină. Acum am o foame grozavă. Sunt foarte bucuros că ai putut scăpa cu viaţă, altfel aş fi fost învinuit şi de moartea dumitale.

— Eşti un om dat dracului, numărul 819, spuse Thibaut răsuflând greu. Faci pe mironosiţa dar în realitate eşti foarte periculos.

Lui George îi venea să râdă în sinea lui.

— N-am văzut, pe cinstea mea! spuse el şi-n vocea lui nu se distingea nici o notă de falsitate.

O spuse pe jumătate încurcat, dar cu toate acestea Thibaut simţi instinctiv că-n vocea tânărului era şi o doză bună de

ironie. De aceea răspunse:

— Fie cum zici! Dar ai grijă! Voi merge cu tine la general pentru raport.

Asta-i convenea de minune lui George deoarece nu mai trebuia să inventeze un motiv ca să ajungă la general. Thibaut se întoarse pe călcâie, se folosi de fluier cât îl ţineau bojocii strigându-şi şi celorlalţi deţinuţi:

— Încetarea! De ajuns pentru astăzi! S-a făcut şi aşa prea târziu!

Deţinuţii se aranjară pentru încolonare şi marş. Pierre care păşea în urma lui George îl întrebă în şoaptă:

— Ce s-a mai întâmplat, tinere? Thibaut pare să se fi întreţinut cu tine cu foarte multă ardoare.

— E de părere că am încercat să las să cadă peste el copacul acela gros de teak. De aceea vrea să raporteze generalului.

Pierre bine dispus că George reuşise să dea de capăt de unul singur sarcinii grele impuse de supraveghetor încercă să îl consoleze:

— Nu-ţi face griji pentru asta. Poate vei primi o săptămână de celulă solitară. Pâinea şi apa oricum nu-ţi vor lipsi. Când vei ieşi de acolo îţi va prii cu atât mai mult mâncarea pe care o vei primi.

— Mă bucur oricum, poate mă vei înţelege mâine mai bine.

— Linişte, bubui Thibaut, care observase că în rândurile deţinuţilor se şoptea şi era mare agitaţie. Altfel numărul 819 va fi închis cu o săptămână în plus.

George îi zâmbi supraveghetorului cu prietenie. Dar pentru a nu-l aţâţa în plus îşi coborî capul cu resemnare şi păşi tăcut înainte. Când coloana deţinuţilor ajunse la lagăr, aproape că se înnoptase. În timp ce ceilalţi deţinuţi depuneau uneltele pentru a se pregăti pentru cină, dispărând în interiorul barăcii cantină, Thibaut îl luă pe George cu el la comandament. Se anunţă la general şi menţionarea numărului 819 avu efect, întrucât cei doi fură introduşi numaidecât.

— Ce-a mai făcut iar numărul 819, zise generalul, după ce Thibaut păşi în faţa lui.

Vocea lui suna severă, dar lui George i se păru că mai conţinea şi o notă de amuzament.

— Numărul 819 nu m-a avertizat căci copacul pe care-l tăia era aproape să cadă, deşi el ar fi trebuit să vadă că stau în direcţia în care urma să se prăbuşească.

— Nu l-am văzut pe supraveghetorul şef, dădu George răspuns chiar înainte de a i se da dreptul la replică.

De îndată ce intrase în încăpere George se uitase cu luare aminte în jur, fiind bucuros să constate că armele sale erau aşezate pe o măsuţă în apropiere, în vreme ce pumnalul Sanjei atârna undeva de perete, în spatele încăperii.

Generalul vru să spună ceva, dar George îi completă franc cu cuvintele:

— Mi-am făcut şederea aici cât mai plăcută se putea, totuşi v-aş ruga domnule general să-mi daţi armele înapoi, vreau acum să plec cât mai repede de aici!

Generalul sări ca muşcat de o tarantulă drept în sus şi era pe cale de a scoate pistolul. Dar George fu mai rapid. Deja ţeava armei sale era îndreptată asupra pieptului generalului.

— Sus mâinile! strigă el.

Generalul era atât de surprins încât în prima fază nu digeră apelul sau somaţia tânărului din faţa lui. Thibaut ridicase mâinile ca la comandă deşi nu asupra lui era îndreptată arma.

— Thibaut, treci lângă domnul general, spuse George cu răceală.

Ţinându-i pe amândoi sub observaţie, George păşi repede lângă măsuţă şi-şi încinse brâul cu arme, apoi păşi la perete de unde îşi luă pumnalul Sanjei, după care se deplasă înapoi înspre uşă, luă cu mâna stângă una din grenadele cu gaze, rupse cu dinţii piedica şi le-o aruncă celor doi francezi la picioare.

— George Farrow vă salută, mai strigă el nu foarte tare.

Explozia nu fu deloc puternică, astfel că prin uşa capitonată din celălalt birou nici el nu o putu auzi. Când după o fracţiune de secundă de la explozie, cei doi, Thibaut şi generalul căzură la pământ fără a mai apuca măcar să mai scoată un cuvânt. George se năpusti afară pe uşă. Anticamera era goală ceea ce îi convenea de minune. Fără să fie observat, tânărul ieşi din clădirea administraţiei, întrucât cele două santinele tocmai dăduseră colţul. În uşa barăcii cu numărul trei stătea Pierre, care voia să-i spună ceva. Dar George nu-i dădu răgaz, ci îi spuse numai:

— Rămâi cu bine, Pierre! Acum trebuie să plec!

Dispăruse în întuneric înainte ca acesta să apuce a-i spune vreo vorbă. Se îndreptă în grabă spre partea din spate a gardului, aşteptând până ce santinelele se îndepărtară şi păşi înainte. Camarazii îl aşteptau deja. Deja se şi ridicase tripodul, George se căţără pe el şi după câteva minute era liber.

Fără să mai facă nici o oprire, camarazii se îndreptară direct spre plajă.

Trecuseră deja de plantaţie când în spatele lor izbucniră sirenele care dădeau alarma. Camarazii nu mai puteau fi prinşi. Se urcară repede în bărcile de aluminiu care şi fuseseră trase pe plajă şi câteva minute mai târziu au fost pe submarin. Dox-ul se scufundă repede şi o porni în larg.

Ce-au mai întâmpinat George şi echipajul Dox va fi povestit în broşura viitoare.

Sfârşitul volumului: **EVADARE DIN IAD.**

În numărul următor:

OSÂNDIŢI LA MOARTE.

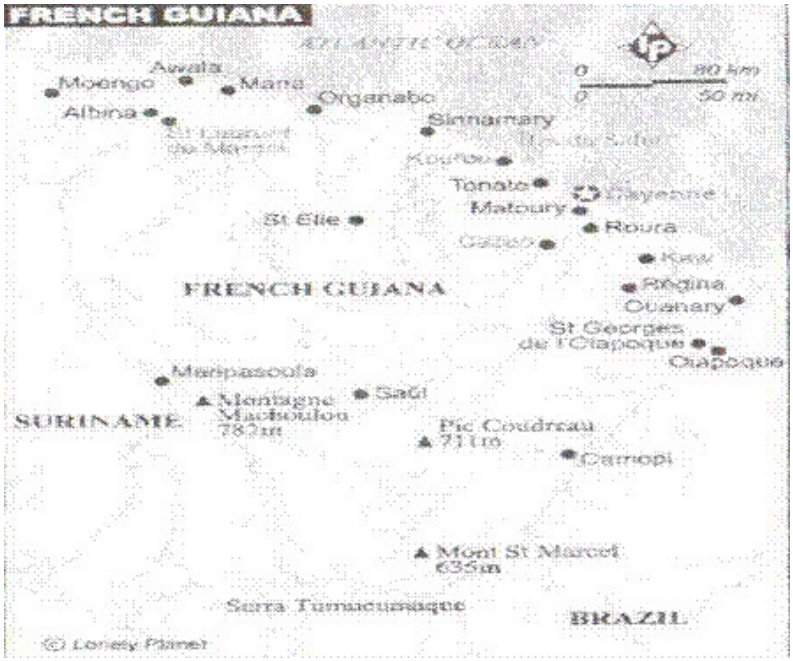
FRENCH GUIANA
Awala
Moengo
Mana
Organabo
Albina
Sinnamary
Kourou
Tonate
Cayenne
Matoury
St Elie
Roura
Kaw
Régina
Ouanary
St Georges
de l'Oiapoque
Oiapoque
Maripasoula
Montagne
Machoulou
782m
Saül
SURINAME
Pic Coudreau
711m
Camopi
Mont St Marcel
635m
Serra Tumucumaque
BRAZIL
0 80 km
0 50 mi
© Lonely Planet

Guyana franceză şi Insula Diavolului

Se află în partea de nord a Americii de Sud, mărginită de Oceanul Atlantic la N, de Surinam la V şi de Brazilia la E şi S. Ocupă o suprafaţă de 91.000 km² şi are o populaţie de circa 200.000 de oameni. Trei sferturi din suprafaţă este acoperită cu păduri ecuatoriale.

A fost colonizată de către Franţa în 1603. În 1763, 12.000 de francezi debarcă aici cu speranţa îmbogăţirii pe pământul celui ce părea pe cale să devină un El Dorado bogat în aur şi diamante. Nepregătiţi pentru greutăţile traiului într-o climă tropicală au murit cu miile. Traiul greu, clima insuportabilă, furtunile tropicale, malaria şi alte boli au făcut ca numi 2.000 să supravieţuiască după primul an. Aceştia şi-au găsit salvare pe un grup de trei insule aflate la circa 16 km de coastă, numite de atunci Insulele Salvării. Cele trei insule sunt Royale, Sfântul Joseph şi cea mai mică dintre ele, Insula Diavolului.

Datorită bandelor de sclavi evadaţi ca atacau permanent coloniştii, a condiţiilor vitrege şi a climei ostile, nimeni din metropolă nu mai dorea să se stabilească în Guyana Franceză. Napoleon al III-lea decide să rezolve această problemă transferând prizonieri politici aici. Condiţiile fiind deosebit de vitrege, la început nu au fost transferaţi decât africani şi arabi. Dar după 1884 au început să fie aduşi şi albi, mulţi deţinuţi de drept comun.

Au fost organizate mai multe penitenciare şi colonii de muncă. Cele mai cumplite atrocităţi s-au petrecut în exploataţiile de cherestea, a colo unde condamnaţii erau nevoiţi să muncească ziua întreagă în apă până la brâu, asaltaţi de ţânţarii purtători de malarie şi expuşi soarelui necruţător. Norma zilnică era de un metru cub de lemn, cei care nu o îndeplineau primeau la masă doar pâine uscată iar a doua zi trebuiau să recupereze, asta în afară de norma din ziua respectivă.

În aceste condiţii, mulţi condamnaţi alegeau să-şi încerce norocul evadând. Existau două posibilităţi, pe mare sau prin junglă, ambele la fel de dificile şi riscante. Nenumărate probe de curaj şi dăruire au însoţit aceste încercări disperate ale condamnaţilor, mulţi dintre ei criminali periculoşi, gangsteri sau scursori ale societăţii, de a scăpa din sistemul concentraţionar dus la extrem. Până la închiderea penitenciarelor în 1946, din cei 80.000 de condamnaţi ce au trecut prin Guyana Franceză mai puţin de un sfert au supravieţuit.

Dintre cei ce au ales calea evadării nenumăraţi au plătit cu viaţa. Pentru cei ce alegeau calea pe uscat, greutăţile erau nenumărate prin jungla plină de primejdii. Dacă reuşeau să treacă râul Moroni infestat de peştii piranha, riscau să cadă în mâinile soldaţilor din Guyana Olandeză care i-ar fi înapoiat francezilor. Cealaltă rută pe uscat era prin Brazilia, dar aici aveau de parcurs sute de kilometri prin junglele de nepătruns până la primele oraşe. Pe apă, situaţia era la fel de dificilă. Cu o canoe sau o altă ambarcaţiune improvizată, la mila valurilor şi a soarelui necruţător, veşnic ameninţaţi de lipsa de alimente şi de apă, precum şi de pericolul de a fi capturaţi de vreo navă de coastă franceză, mulţi şi-au încercat soarta. Pedepsele pentru cei capturaţi erau cumplite. Cei cu trei încercări de evadare erau clasificaţi ca şi „incorigibilii" şi supuşi unui regim de exterminare în cele mai oribile tabere de recluziune, cum ar fi cea de pe Insula Diavolului. Ziua erau nevoiţi să muncească până la epuizare, iar noaptea şi-o petreceau în lanţuri.

Unii dintre cei ce au reuşit să evadeze şi-au descris chinurile în încercările în romane autobiografice ce au devenit bestselleruri în întreaga lume. Henri Charrier în *Papillon* îşi descrie cele nouă evadări, iar Rene Belbenoit în Dry Guillotine, îşi rememorează drumul lung spre libertate presărat cu nenumărate încercări şi situaţii duse la extrem.

Bătălia de la Sekigahara
(21 octombrie 1600)

Bătălia de la Sekigahara a avut loc într-un important punct strategic de la o intersecție aflată la poalele munților Sasao, Matsuo și Nangu, în apropierea sătucului Sekigahara. Reprezintă punctul culminant al campaniei duse de Tokugawa Ieyashu care a dus la completa înfrângere a "Armatei din vest", condusă de Ishida Mitsunari. Efectivele forțelor angajate erau aproximativ egale, de circa 80000 de oameni de fiecare parte.

Armata de vest ocupase poziții avantajoase, pe înălțimile Nangu și Matsuo, în schimb trupele lui Ieyashu erau oarecum expuse unui atac din flanc, mai ales din partea celor poziționați pe Muntele Matsuo. Dar, din fericire pentru Ieyashu, aceștia, sub conducerea lui Kobyakawa Hideaki, hotărâseră să treacă de partea lui. Bătălia a început sângeroasă într-o dimineață ploioasă, unitățile lui Tokugawa fiind până la prânz puternic angajate în luptă cu contingentele conduse de Otani Yoshitsugu, Ukita Hideye și Konishi Yukinaga. Atunci se produce trădarea lui Hideaki, fapt care întoarce soarta bătăliei în favoarea lui Tokugawa Ieyashu. Victoria acestuia a fost pecetluită și de imobilitatea contingentului condus de Kikkawa Tsunie, care a decis să nu lupte împotriva lui Ieyashu. Spre finalul zilei, armata de vest cedează, supraviețuitorii părăsind în fugă câmpul de luptă. 60000 de capete au fost luate. Otani Yoshitsugu și Shima Sakon au murit în urma rănilor primite, iar Konishi Yokinaga și Ishida Mitsunari au fost ulterior capturați și executați. De partea cealaltă, a clanului Tokugawa, a murit Ii Naomasa.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro